Τὸ φύλλον δραχ. 2.50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932 Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10. Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος | *Ἀθῆναι, 6 Αὐγούστου 1938* | *Ἔτος 60ὸν.—Ἀριθ. 36*

ΟΤΑΝ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΜΑΜΜΟΥΘ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΑΧ BÉGOUEN — ΒΡΑΒΕΙΟΝ «ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ»

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Οἱ κυνηγοὶ ξεχώρισαν μέσα σ' ἕνα κοπάδι μαμμοὺθ ἕνα ὡραῖο ἀρσενικὸ ζῶο, νέο ἀκόμη, θρεμμένο καὶ δυνατό, μὲ θαυμάσιο χαυλιόδοντα καὶ μὲ μιὰ παχειὰ γούνα ποὺ τὸ τρίχωμα της ἔφθανε ὡς τὰ γόνατά του.

Τὸ κυνήγι ἄρχισε. Οἱ ἄνδρες ἤξεραν τὶς δυσκολίες ποὺ θὰ συναντοῦσαν. Ἔπρεπε, πρῶτα ἀπ' ὅλα, νὰ καταφέρουν νὰ ξεχωρίσουν τὸ ζῶο ποὺ εἶχαν διαλέξει ἀπὸ τὸ κοπάδι του.

Μὲ ἐλιγμοὺς κατάφεραν ἐπιτέλους νὰ ἐπιτύχουν αὐτὸ ποὺ ἤθελαν. Τώρα δὲν ἔμενε πιά, παρὰ νὰ προσπαθήσουν νὰ πλησιάσουν τὸ μαμμοὺθ ἀρκετὰ ὥστε νὰ ἐπιτύχουν νὰ τὸ χτυπήσουν μὲ τὰ βέλη τους καὶ μὲ τὰ κοντάρια τους. Εὐτυχῶς ὁ οὐρανὸς ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ σκεπάζεται μὲ βαρειὰ σύννεφα καὶ νὰ σκοτεινιάζῃ, εὐνοοῦσε τὰ τους.

Τὸ μαμμοὺθ ἀνήσυχο ἔτρεχε ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Οἱ ἄνθρωποι σιγὰ σιγὰ τὸ περιστοίχιζαν ἀπὸ ὅλες τὶς μεριές. Μερικὲς ἀραιὲς νιφάδες χιονιοῦ ἀρχίζαν νὰ πέφτουν.

Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ἑτοιμάζονταν νὰ κάμουν τὴν τελειωτική τους ἐπίθεση, οἱ λευκοὶ ἄνθρωποι ἀντίκρυσαν μπροστά τους, κάτι ἀντιπάλους ποὺ δὲν τοὺς περίμεναν: τοὺς ἐχθρούς τους, τοὺς μικροκαμωμένους ἀνθρωπάκους, μὲ τὰ λοξὰ μάτια.

Ἡ πανωλεθρία ποὺ εἶχαν πάθει ἐκεῖ κάτω στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ, εἶχεν ἀνάψει μέσα τους τὸν πόθο νὰ ἐκδικηθοῦν. Εἶχαν ἀκολουθήσῃ τὰ ἴχνη τῶν ἐχθρῶν τους, μὲ ὑπομονή, καὶ ἄπειρες προφυλάξεις καὶ τώρα βρῆκαν πὼς ἦταν ἡ κατάλληλη στιγμή, νὰ παρουσιασθοῦν καὶ νὰ πάρουν τὸ αἷμα τους πίσω.

Μὲς στὴν πολεμικὴ κραυγὴ ποὺ ἔβγαλαν, οἱ κυνηγοὶ τοῦ ἐλεφαντόδον' του τινάχτηκαν. Ἐγκαταλείποντας τὴν καταδίωξη τοῦ μαμμούθ, δοκίμασαν ν' ἀντιμετωπίσουν τοὺς ἐχθρούς τους καὶ ν' ἀμυνθοῦν. Μὰ τὸ πράγμα ἦταν τόσο ξαφνικό, ποὺ δὲν μπόρεσαν νὰ συγκεντρωθοῦν ὅσο γρήγορα ἔπρεπε, καὶ ὅταν οἱ ἄλλοι χύμηξαν ἐπάνω τους μὲ ἄγρια οὐρλιάσματα μίσους, βρίσκονταν ἀκόμη σκορπισμένοι σὲ ὁμάδες. Εἶδαν τότε πὼς ἦταν χαμένοι καὶ ἀποφάσισαν νὰ σωθοῦν μὲ τὴ φυγή. Ἦταν ἡ σειρά τους τώρα νὰ τὸ βάλουν στὰ πόδια, ἔχοντας στὴν πλάτη τους τοὺς ἐχθρούς τους, ποὺ οὐρλιαζαν ἄγρια κυνηγώντας τους καὶ χτυπώντας τους μὲ τὰ βέλη.

Ἔχοντας χάσει τὸν προσανατολισμό τους οἱ κυνηγοὶ τοῦ ἐλεφαντόδοντου προσπαθοῦσαν, τρέχοντας ὁλοένα, νὰ κατατοπισθοῦν. Τὸ χιόνι ἔπεφτε πυκνό, ὅλο καὶ πιὸ πυκνό, καὶ ὁ ἄνεμος τὸ ἔφερνε καὶ τὸ κολλοῦσε ἐπάνω στὰ πρόσωπα καὶ στὶς γοῦνες τους. Ὁ ἕνας φώναζε τὸν ἄλλον δίχως νὰ μπορῇ ν' ἀκουστῇ. Ἴσκιοι περνοῦσαν μέσα στὸ παγερὸ σκοτάδι. Τὰ πόδια χώνονταν μέσα στὸ παχὺ χιόνι ποὺ τοὺς ἐμπόδιζε νὰ προχωρήσουν. Οἱ κυνηγοὶ μὲ τὴν ἀναπνοὴ κομμένη, τρέμοντας ἀπὸ τὸ

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Στὸ γυμναστήριο τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἀθλητισμοῦ, στὸ Βερολῖνο, γυμνάζουνται συστηματικά, ἀπὸ εἰδικοὺς προπονητές, καὶ πολὺ μικρὰ κοριτσάκια. Ἀπ' αὐτὰ θὰ βγοῦν οἱ γερμανίδες πρωταθλήτριες τοῦ μέλλοντος

κρύο καὶ τὴν ἀγωνία, ἔψαχναν νὰ βροῦν τὸν καταυλισμό τους.

Ὕστερα ἀπὸ κόπους ἀπερίγραπτους, ἐλάχιστοι ἀπ' αὐτοὺς κατώρθωσαν ἐπὶ τέλους νὰ ξεχωρίσουν τὶς δερμάτινες σκηνές τους στὸ βάθος τῆς κοιλάδος. Ἐκεῖ βρῆκαν ζαρωμένες μὲς στὶς γοῦνες τους, τὶς γυναῖκες ποὺ τὶς εἶχε ξετρελλάνει ἡ μοναξιά, καὶ ποὺ μὲ ἀγωνία τοὺς ρώτησαν τί εἶχαν γίνει οἱ ἄλλοι. Μὰ κανεὶς δὲν ἤξερε νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ. Ἔπρεπε νὰ περιμένουν νὰ ξεκαθαρίσῃ ὁ καιρός, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ βγοῦν ἔξω νὰ τοὺς ψάξουν.

Τὸ χιόνι ἔπεφτε ἀκατάπαυστα. Ὁ ἄνεμος οὔρλιαζε καὶ τὸ σώρευε σὲ βουνά. Οἱ σκηνὲς εἶχαν ἀρχίσει νὰ γέρνουν κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ χιονιοῦ ποὺ μεγάλωνε ὁλοένα. Σὰν σάλπισμα ἀπὸ βούκινο ἀκούστηκε ἀπὸ μακρυὰ τὸ μουγγρητὸ ἑνὸς μαμούθ. Κι' ἔπειτα... ἔπειτα ξαφνικὰ ἕνας βαρὺς ὄγκος χιονιοῦ κύλησε ἀπὸ τὴν κορυφὴ τῆς χαράδρας, θάβοντας κάτω ἀπὸ τὸν παγωμένο ὄγκο του, ὁλόκληρο τὸν συνοικισμὸ τῶν ἀνθρώπων, ποὺ βρισκόταν στημένος στὴ βάση της.

Ὁ κρότος ποὺ ἔκανε ὁ ὄγκος αὐτὸς πέφτοντας, δὲν σκέπασε τὸ οὐρλιασμα τῆς θύελλας. Οὔτε μιὰ κραυγὴ ἀνθρώπινη δὲν ἀκούστηκε. Τὸ χιόνι ἐξακολούθησε νὰ πέφτῃ ἰσοπεδώνοντας ὅλα κάτω ἀπ' τὸν παγωμένο του μανδύα.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ὁ σκύλος μὲ τὸ σπασμένο αὐτί

Σκυμένοι πάνω ἀπὸ τὴν ψηκτικὴ μηχανὴ ὁ Στανίσλαος Μουζὲν καὶ ἡ Ναδία Πετρένκο, ἐξήλεγχαν μιὰ-μιὰ τὶς ἑνώσεις της καὶ τὶς βίδες της. Ἀνάμεσα στὶς λευκὲς ριπολίνες καὶ στὰ γιαλιστερὰ ἀλουμίνια τοῦ ἐργαστηρίου, οἱ σωλῆνες τῆς μηχανῆς σκεπασμένοι μὲ πάγο, ξεχώριζαν πιὸ λευκοὶ ἀκόμη καὶ πιὸ γυαλιστεροί.

Ἕνας μικρὸς σκύλος ἀπροσδιόριστης ράτσας, ἔπαιζε μέσα στὸ δωμάτιο μ' ἕνα κομματάκι ξύλο, μὲ τὴ χαριτωμένη ἐκείνη ἀδεξιότητα ποὺ ἔχουν ὅλα τὰ κουτάβια. Σ' ἕνα γαύγισμά του ἡ νέα γύρισε καὶ τὸν κοίταξε καὶ τότε ὁ σκύλος ἔτρεξὲ κοντά της, κουνώντας τὴν οὐρά του μὲ χαρά. Ὁ Μουζὲν στράφηκε νὰ ἰδῇ τὴν σύντροφό του, καὶ καθὼς τὴν εἶδε νὰ εἶναι γονατισμένη κάτω καὶ νὰ χαϊδεύῃ τὸ σκύλο:

— Σᾶς ἀρέσει; ἔκανε. Μὰ εἶναι φρικτός.

— Βέβαια δὲν εἶναι ἀπὸ σπουδαία ράτσα, εἶπε ἡ νέα μὲ συγκίνηση. Εἶναι ὅμως μικρούλης καὶ τὸν λυπᾶμαι.

— Τὸν λυπᾶσθε; Γιατί; Δὲν ὑποφέρῃ καθόλου.

— Ἀλήθεια. Μὰ ὅπως κι' ἂν εἶναι θὰ πεθάνῃ.

Ὁ Στανίσλαος ἔσκυψε ἀπότομα πρὸς τὴν συνεργάτριά του.

— Ἐχάσατε τὴν πίστη σας; εἶπε.

— Τὴν ἔχω πάντα! διαμαρτυρήθηκε ἡ νέα μὲ μιὰ λάμψη στὰ μάτια.

Καὶ χωρὶς πιὰ νὰ διστάσῃ, πῆρε τὸν σκύλο στὴν ἀγκαλιά της, τὸν φίλησε ἀνάμεσα στὰ δυὸ μάτια, καὶ τὸν ἔβαλε μέσα σ' ἕνα εὐρύχωρο μετάλλινο κουτί, ποὺ ὁ Στανίσλαος εἶχε ἀνοίξει τὴν πόρτα του.

Ὁ Μουζὲν ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ τὴν στερέωσε καλὰ ἀπ' ἔξω. Ὕστερα ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ καὶ πλησίασε ἕνα μεγάλο πίνακα, ὅπου βρίσκονταν συγκεντρωμένα μανόμετρα καὶ θερμόμετρα.

— Γυρίστε ἐλαφρὰ τὸ κουμπί, προσέχετε τὸ ρυθμιστὴ τοῦ ὀξυγόνου, καὶ βάλτε ἐμπρός, εἶπε.

Ἡ Νάδια γύρισε ἕνα κουμπί. Ἕνας ξερὸς κρότος ἀκούστηκε, κι' ὕστερα ἄρχισε ὁ συνεχὴς μιᾶς ἠλεκτρικῆς μηχανῆς, συνοδευμένος ἀπὸ τὸ ρυθμικὸ ἀνεβοκατέβασμα μιᾶς ἀντλίας. Ἀπὸ ἕνα κρυστάλλινο τζάμι ποὺ ἔπιανε ὁλόκληρη τὴ μιὰ του πλευρά, φαινόταν τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πειραματικοῦ κώδωνας. Τὸ θερμόμετρο τοῦ πίνακος ἔπεφτε ραγδαῖα: μηδέν. Ἡ ἀναπνοὴ τοῦ σκύλου ἔβγαινε σὰν ἀχνός, ἔτρεμε ὁλόκληρος ἀπὸ τὸ κρύο καὶ εἶχε τὰ μάτια του καρφωμένα σ' ἐκεῖνο τὸ παράθυρο, ποὺ τὸν χώριζε ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸ κόσμο. Ἡ Ναδία τοῦρριξε μιὰ ματιὰ καὶ ψιθύρισε: «Ὁ καϋμένος».

Τὸ θερμόμετρο τώρα ἔδειχνε 10° κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν.

— Ἀνοίξτε ὅλο τὸν ἀέρα, διέταξε ὁ Στανίσλαος.

Ὁ σκύλος κουλουριάστηκε σὰ νὰ ἤθελε ν' ἀποκοιμηθῇ, κι' ὕστερα τεντώθηκε μ' ἕνα δυνατὸ χασμουρητό. Τὸ θερμόμετρο ἔδειξε 25° ὑπὸ τὸ μηδὲν κι' ὕστερα ἔπεσε ξαφνικὰ στοὺς 40°.

Ὁ σκύλος τινάχτηκε ἀπὸ ἕνα τελευταῖο σπασμὸ κι' ὕστερα πιὰ δὲν κουνήθηκε. Ἦταν νεκρός. Εἶχαν περάσει τέσσερα λεπτὰ ἀκριβῶς, ἀπὸ τότε ποὺ τὸν εἶχαν βάλει μέσα στὸ ἑρμητικὰ κλεισμένο κουτί.

Γιὰ νὰ εἰσχωρήσῃ τὸ κρύο ὡς τὸ βάθος τοῦ σώματος, καὶ νὰ σβύσῃ καὶ τὴν τελευταία σπίθα τῆς ζωῆς, ἔπρεπε τώρα ἡ θερμοκρασία νὰ διατηρηθῇ ἐπὶ μισὴ ὥρα στοὺς 50°

Ἀφοῦ τὰ κουμπιὰ καὶ τοὺς μοχλούς, ὁ Στανίσλαος ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴ μηχανὴ καὶ στερέωσε τὴν πλάτη του σ' ἕνα ἀπὸ τὰ τραπέζια.

Ὁ Στανίσλαος Μουζὲν εἶχε μιὰ φυσιογνωμία ἐνεργητική. Μιὰ βαθειὰ ρυτίδα χώριζε τὰ ζαρωμένα φρύδια του. Μόλις ποὺ ἦταν μέλις τριανταπέντε ἐτῶν, πολλὲς ἄσπρες τρίχες ξεχώριζαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὰ πυκνὰ μαλλιά του.

Φκινόταν βυθισμένος σὲ βαθειὰ συλλογή. Μὰ ἡ νέα μποροῦσε νὰ διαβάσῃ κάθε σκέψη ποὺ περνοῦσε ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ συντρόφου της. Τώρα καὶ ὀκτὼ χρόνια ὁ Μουζὲν καταγινότανε μὲ τὴ λύση ἑνὸς βιολογικοῦ προβλήματος. Μὲ ἐπιμονὴ ἀκατάβλητη, δίχως νὰ ἀπογοητευθῇ ἀπὸ τὶς ἀποτυχίες του—καὶ ἦταν ἀπειράριθμες—οὔτε ἀπὸ τὶς δυσκολίες ποὺ συναντοῦσε, συνέχιζε τὰ πειράματά του. Καὶ νὰ ποὺ ἴσως τώρα νὰ ἐσήμανε ἡ ὥρα τοῦ θριάμβου... Καὶ ἡ Νάδια συλλογιζόταν μὲ συγκίνηση καὶ ὑπερηφάνεια, πὼς ἀπὸ τρία χρόνια τώρα βοηθοῦσε τὸν νεαρὸ ἐπιστήμονα σ' ὅλα τὰ πειράματά του, συμμεριζόταν τὶς ἐλπίδες του, καὶ τοῦ ἐνέπνεε θάρρος κάθε φορὰ ποὺ τὸν ἔβλεπε νὰ κλονίζεται ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἀποτυχία. Ἔξαφνα ὁ Στανίσλαος φάνηκε νὰ ξύπνησε ἀπὸ τοὺς ρεμβασμούς του. Κοίταξε τὸ ρολόϊ του καὶ εἶπε:

— Πρέπει ν' ἀνοίξουμε τὸν κώδωνα.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΠ' ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΡΗ ΜΟΥ

ΕΓΙΑ ΜΟΛΑ!..

Ἔγια μόλα!.. Ἔγια λέσα!..
Κόρη μου ἐσύ, πριγκηπέσσα,
Κρύψου στὴν καρδιά μου μέσα
Ποὺ γιὰ σένα λαχταρᾶ!..

Ἔγια λέσα!.. Ἔγια μόλα
Τραγουδῶ γιὰ σέ, μαργιόλα,
Καὶ τὰ τραγουδάκια μου ὅλα
Σὲ γεμίζουν μὲ χαρά...

Ἔγια λέσα!.. Νά, ν' ἀγέρι,
Μᾶς πηγαίνει πρὸς τὰ μέρη
Ποὺ ἡ χαρὰ στήνει καρτέρι
Στὸ λιμάνι γελαστή...

Τὸ δικό μας τὸ καράβι
Στὶς ψυχὲς φάρους ἀνάβει.
Ἔγια λέσα!.. Νά, κι' οἱ κάβοι
Μᾶς χαμογελᾶν κι' αὐτοί!..

Στὴ λευκὴ ψυχή σου ἀπάνω,
Ἄχ! νὰ ζήσω ὡς νὰ πεθάνω,
Ἔγια λέσα! ὄνειρο πλάνο
Θὰ γενῇ καμμιὰ φορά;..

Ἔγια μόλα!.. Ἔγια λέσα!..
Κόρη μου, ἐσὺ πριγκηπέσσα,
Κρύψου στὴν καρδιά μου μέσα
Ποὺ γιὰ σένα, λαχταρᾶ.

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΚΙΝΙΝΟ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΝΑΣ φαρμακοποιὸς στὴν πατρίδα μου κάποτε εἶπε: «Ὅλ' αὐτὰ τὰ γιατρικὰ ποὺ ἔχω στὸ φαρμακεῖο μου δὲν ἀξίζουν πεντάρα, κι' ἂς τὰ πουλῶ, μερικά, τόσο ἀκριβά. Θὰ μοῦρθῃ καμμιὰ ὥρα νὰ τὰ πετάξω ὅλα στὸ δρόμο, καὶ νὰ κρατήσω μόνο δυό: τὸ ρετσινόλαδο καὶ τὸ κινίνο». Τὸ θυμήθηκα προχτὲς ποὺ μοῦ ἔστειλαν ἕν ἀγγλικὸ περιοδικό—«Malaria monthly»—ποὺ βγαίνει κάθε μῆνα καὶ γράφει εἰδικὰ γιὰ τὴ μαλάρια, τὴν ἑλονοσία. Ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ — «θέρμη» ὅπως τὴ λέμε μεῖς — εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες πληγές, τὶς φοβερώτερες μάστιγες τοῦ ἀνθρώπου στὰ τροπικά, καὶ γενικὰ στὰ θερμά, τὰ μεσημβρινὰ κλίματα σὰν τὸ δικό μας, καὶ τὸ μόνο της φάρμακο εἶναι τὸ κινίνο. Φαντασθῆτε λοιπὸν τί εὐεργέτες, γιὰ ἕνα μεγάλο μέρος τῆς ἀνθρωπότητας, στάθηκαν οἱ σοφοὶ ποὺ τὸ βρῆκαν, οἱ γάλλοι χημικοὶ Πελετιὲ καὶ Κιβαντού. Πολὺ δίκαια τὸ ἄγαλμά τους εἶναι στημένο στὸ Παρίσι, στὴ λεωφόρο Σαὶν-Μισέλ, κοντὰ στὸ ἄγαλμα τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντα. (Σ' αὐτὸν τὸν παράξενο, βλέπετε, κόσμο, τὴν ἴδια δόξα ἔχουν ἐκεῖνοι ποὺ θανατώνουν τοὺς ἀνθρώπους κι' ἐκεῖνοι ποὺ τοὺς σώζουν ἀπὸ τὸ θάνατο...). Καὶ ξέρετε πότε ἔγινε ἡ σωτήρια ἐφεύρεση τοῦ κινίνου; Τὸ διαβάζω στὴ «Μαλάρια»: Τὸ Σεπτέμβρη, λέει, τοῦ 1820—ἐδῶ κι' ἑκατὸ δεκαοκτὼ μόλις χρόνια—οἱ Πελετιὲ καὶ Κιβαντοὺ κατόρθωσαν νὰ βγάλουν ἀπὸ τὸν φλοιὸ τῆς κίνας (κινκούϊνας) τὴ λευκὴ καὶ πικρότατη ἐκείνη οὐσία ποὺ γλύκανε τὸν κόσμο. Πρωτύτερα, αἰῶνες ὁλόκερους, ἔδιναν στοὺς ἀρρώστους μόνο «ἀφέψημα» τοῦ φλοιοῦ ἐκείνου, ποὺ δὲν ἦταν καθόλου δραστήριο. Κι' ἀκόμα πρωτύτερα, πρὶν δηλαδὴ ἀνακαλυφθῇ ἡ ἰδιότης τῆς κίνας, δὲν τοὺς ἔδιναν τίποτ' ἀποτελεσματικό; τοὺς ἄφιναν στὴν τύχη τους. Γιατὶ ἡ ἑλονοσία μαστίζει τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀρχαίους χρόνους. Ὁ Ἱπποκράτης περιγράφει λεπτομερέστατα τὰ συμπτώματά της. Καὶ μολονότι πέρασαν ἀπὸ τότε 2000 χρόνια, ἡ ἑλονοσία ἐξακολουθεῖ νὰ μαστίζῃ τὴν Ἑλλάδα, κι' ἂν δὲν ὑπῆρχε τὸ κινίνο, κι' ὡς θεραπευτικὸ κι' ὡς προληπτικό, ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἀθηνῶν θὰ ποδεκατιζόταν καὶ πάλι, ὅπως ἀποδεκατίσθηκε — ἡ «Μαλάρια» τὸ γράφει κι' αὐτό — τὸν Ε' π. Χ. αἰῶνα.

Ἀλλ' ἀπὸ τί προέρχεται ἡ φοβερὴ ἀρρώστεια; Κι' αὐτό, ὡς τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνα ἦταν ἄγνωστο. Ὁ Σὲρ Ρόναλδ Ρόσς — πέθανε τὸ 1932 — ἀνακάλυψε πρῶτος πὼς τὴ μεταδίδει ἕνα ἰδιαίτερο κουνούπι, ποὺ λέγεται «κώνωψ ὁ ἀνωφελὴς» (μόνο ἀνωφελής, ἢ καὶ βλαβερώτατος;) Γεννιέται ἀπὸ τὰ λιμνάζοντα νερά—τὰ ἕλη—καὶ τσιμπώντας τοὺς ἀνθρώπους, παίρνει ἀπὸ τοὺς ἀρρώστους τὸ μόλυσμα καὶ, μὲ τὸ τσίμπημα πάντα, τὸ βάζει στὸ αἷμα τῶν ὑγιῶν. Μόλυσμα, μικρόβιο, ὁ ἀνωφελὴς ὁ ἴδιος δὲν ἔχει· μόνο φορέας τοῦ μολύσματος γίνεται... χωρὶς νὰ θέλῃ. Ἀλλὰ κι' ἔτσι, τί φοβερὸς ἐχθρός! Πόσους ἀνθρώπους θανάτωσε μὲ τὸ τσίμπημά του, πόσους ἄλλους τοὺς ἔκαμε νὰ ὑποφέρουν δεινὰ σ' ὅλη τους τὴ ζωή! Στὸ ἑξώφυλλο τῆς «Μαλάριας» βλέπω τὴν εἰκόνα του. Πετᾷ ἐπάνω ἀπὸ ἕνα ἕλος, ποὺ τὸ σκεπάζει ὁλάκερο. Γιατ' εἶναι ζωγραφισμένος ἑκατὸ φορὲς μεγαλύτερος ἀπὸ τὸ φυσικὸ καὶ μοιάζει σωστὸ θηρίο. Μὰ δὲν εἶναι; Ποιὸ ἀπὸ τὰ μεγάλα θηρία κάνει τόσο κακό; Κι' ἐπιτέλους ἐκεῖνα ὁ ἄνθρωπος κατάφερε νὰ τὰ ἐξοντώσῃ ἢ νὰ τὰ περιορίσῃ στὴ ζούγκλα. Πῶς νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο γιὰ ἕνα τόσο δὲ κουνουπάκι; Μπορεῖ νὰ ξεράνῃ ὅλα τὰ ἕλη, ἢ μπορεῖ νὰ τὰ σκεπάσῃ, ὅπως σκεπάζουμε τὰ φαγιὰ μὲ συρματένια πλέγματα, γιὰ νὰ μὴν τὰ μολύνουν οἱ μύγες; Ὁ ἀνωφελὴς εἶναι ἀσύλληπτος, ἀκατάλυτος, ἀκατανίκητος. Κι' ἐπειδὴ κανενὸς ἄλλου ἐντόμου, ἐκτὸς ἴσως ἀπὸ τῆς καλῆς μέλισσας, δὲν μελετήθηκαν περισσότερο οἱ ἰδιότητες — φυσικά, πρέπει νὰ γνωρίζῃ κανένας καὶ τὸ φίλο του καὶ τὸν ἐχθρό του — ξέρουμε πὼς πετᾷ ἀπὸ τὸ ἕλος του πολλὲς χιλιάδες μέτρα μακριά, κι' ἔτσι μολύνει ἀνθρώπους σὲ μιὰ μεγάλη ὁλόγυρα.

Εὐτυχῶς ὑπάρχει τὸ κινί ο. Τελευταῖα μάλιστα ἔγινε καὶ μιὰ ἄλλη σπουδαία ἀνακάλυψη: Τὸ κινίνο δὲν ὠφελεῖ πολὺ σὲ μικρὲς δόσεις γιὰ πολὺν καιρό· ἡ ἀρρώστεια ἐπιμένει κι' ὑποτροπιάζει. Γιὰ νὰ κοπῇ ριζικά, σὰ μὲ μαχαίρι, ὁ ἄρρωστος πρέπει νὰ παίρνῃ, γιὰ λίγες ἡμέρες, γενναῖες δόσεις κινίνου. Τὸ τμῆμα ὑγιεινῆς ("Επιτροπὴ Ἑλονοσίας) τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν δίνει τὴ συνταγὴ τῆς θεραπείας. Καὶ τὴν ἀντιγράφω ἐδῶ ἀπὸ τὴ «Μαλάρια»: "Ἕνα γραμμάριο κινίνης ὡς ἕνα καὶ διακόσια χιλιοστὰ τὴν ἡμέρα, ἐπὶ πέντε ὡς ἑπτὰ ἡμέρες. Ὅσο γιὰ τὴν προφύλαξη, ἀρκοῦν 0,40 τοῦ γραμμαρίου καθεμέρα. Ἂν ἔχετε ἀνάγκη — καὶ συχνά, δυστυχῶς, μᾶς γράφουν ἀπὸ ἑλονοσία — πρῶτα τὸ γιατρό σας νὰ σᾶς ποῦν μὲ πόσα «κουφέτα» ἀντιστοιχοῦν αὐτοὶ οἱ ἀριθμοί.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΙΖ'

Ἕνα ὑπηρέτης ἔμπαζε τοὺς ἀρρώστους ἕναν-ἕνα στὸ ἰατρεῖο. Ὁ Κωστάκης ντράπηκε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους καὶ στάθηκε ἥσυχος σὲ μιὰ γωνιά. Μὰ ὅταν ἦρθε ἡ σειρά του καὶ μπῆκε, μὲ τὴ Μαργαρὼ πάντα, στὸ ἰατρεῖο, φοβήθηκε πολύ. Τί ἦταν ἐκείνη ἡ πολυθρόνα ποὺ θὰ τὸν ἔβαζαν νὰ καθήσῃ; Τοῦ φάνηκε σὰν ἐκεῖνες ποὺ καθίζουν τοὺς κακούργους — κι' εἶχε ἰδεῖ τέτοιες σὲ εἰκόνες — ὅταν θέλουν νὰ τοὺς σκοτώσουν μὲ ἠλεκτρισμό. Ἀμ' ἐκεῖνες οἱ μηχανές; ἐκεῖνοι οἱ τροχοί; ἐκεῖνα τὰ σύρματα, κι' ἐκεῖνα τἀπαίσια ἐργαλεῖα; Ἄ, μπά, μπά! Ποτὲ δὲν θὰ στεκόταν νὰ τὸν κάνῃ ὅ,τι θέλει αὐτὸς ὁ βασανιστής, ποὺ τὸν ἔλεγαν κ. Τανάλια. Καὶ δοκίμασε νὰ ξεφύγῃ πάλι μὲ πονηριά;

— Ἄδικα ἤρθα, κύριε Τανάλια, τοῦ εἶπε. Τὸ δόντι μοῦ πέρασε. Θὰ φύγω. Φωνάξτε κανέναν ἄλλον ἀπ' αὐτοὺς ποὺ περιμένουν. . . καὶ μὲ συγχωρεῖτε.

— Μὰ σᾶς βλέπω πρισμένο, ἀποκρίθηκε χαμογελώντας ὁ γιατρός.

— Καλέ, μὴν τὸν ἀκοῦτε! φώναξε ἡ Μαργαρώ. Ἔτσι τὸ λέει γιατὶ φοβᾶται. Κοιτάξτε του, σᾶς παρακαλῶ. τὸ δόντι, νὰ ἰδοῦμε τί ἔχει· βούλωμα θέλει; βγάλσιμο;

—Ὁρίστε, κύριε, καθῆστε, εἶπε ὁ κ. Τανάλιας δείχνοντας τὴν πολυθρόνα του.

—Εὐχαριστῶ, δὲ θέλω, εἶπε ὁ Κωστάκης.

—Ἐγὼ ὅμως θὰ σὲ κάμω νὰ θέλῃς, φώναξε πάλι ἡ Μαργαρώ

Καὶ μιὰ καὶ δυό. ἁρπάζοντας τὸν καλό σου, τὸν κάθισε μὲ τὸ σταυνιὸ στὴν πολυθρόνα. Τὸν κρατοῦσε κιόλα γιὰ νὰ μὴν κουνιέται, ἐνῷ ὁ γιατρὸς προσπαθοῦσε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὸ στόμα, κρατώντας στὸ χέρι κι' ἕνα ἐργαλεῖο.

Μὰ ὁ Κωστάκης τότε ἐπαναστάτησε. Ἄρχισε νὰ ξεφωνίζῃ, νὰ σπρώχνῃ μὲ τὰ χέρια, νὰ κλωτσᾷ μὲ τὰ πόδια, νὰ κουτουλάῃ μὲ τὸ κεφάλι. Ἄρπαξε τὴ σκούφια τῆς Μαργαρώς καὶ τὴν πέταξε στὴν ἄλλη ἄκρη. Ἄρπαξε καὶ τὸ ἐργαλεῖο ἀπ' τὰ χέρια τοῦ γιατροῦ καὶ τὸ κράτησε γιὰ ὅπλο. Τοῦ κάκου πολεμοῦσαν γιατρὸς καὶ καμαριέρα, νὰ τὸν κάμουν καλά. Τανάλιας, Μαργαρὼ καὶ Κωστάκης ἔγιναν μαλλιά-κουβάρια.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

1, 2, 3 ΚΑΙ 6

ΛΑΪΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Τὸν παλιὸ καιρό, κάποιος βασιλιὰς ἀποφάσισε νὰ πάῃ περίπατο κατάμονος.

Γιὰ νὰ μὴ τὸν γνωρίσῃ κανένας, ντύθηκε σὰν καλὸς νοικοκύρης, βγῆκε στὸ δρόμο ἀπὸ μιὰ πόρτα τοῦ περιβολιοῦ του, καὶ τράβηξε κατὰ τὴν ἐξοχή.

Ἐκεῖ εἶδε ἕναν κοτσονάτο γέρο καθισμένο κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο, νὰ κλαίῃ· τὸν ζύγωσε καὶ τὸν ρώτησε:

— Τί ἔχεις, καλέ μου ἄνθρωπε, καὶ κλαῖς;

— Νά, μοῦδωσε ὁ πατέρας μου μιὰ δυνατὴ σφαλιάρα γιατὶ ἀρνήθηκα νὰ τοῦ κάνω κάποιο θέλημα.

— Μπᾶ, ἔχεις πατέρα;

— Καὶ πατέρα ἔχω καὶ παππού.

— Καλά, πόσο χρονῶν εἶναι ὁ καθένας σας;

— Ἐγώ, ἄρχοντά μου, εἶμαι ἑβδομήντα πέντε, ὁ πατέρας μου ἑκατό, καὶ ὁ παππούς μου ἑκατὸν εἴκοσι.

— Ποῦ εἶναι τώρα αὐτοί;

—Ὁ πατέρας μου εἶναι, νά, σὲ κεῖνο τὸ χωράφι, καὶ τὸ ζευγαρίζει, καὶ ὁ παππούς μου πιὸ πέρα στὸ δάσος.

Ὁ καϋμένος δὲν θὰ εἶναι στὰ καλά του, σκέφθηκε ὁ βασιλιάς. μὰ τοῦ κεντήθηκε καὶ ἡ περιέργεια μὲ τὰ λόγια ποὺ ἄκουσε ἀπ' αὐτόν, καὶ τράβηξε κατὰ τὸ χωράφι νἀνταμώσῃ τὸν ζευγολάτη.

Σὰν ἔφτασε κοντά του, τὸν χαιρέτησε μὲ τό: ὥρα καλή σου, σταυροπατέρα, τί πολεμᾶς;

—Ὀργώνω, ἂς εἶναι καλὰ ὁ προκομμένος ὁ γιός μου, ποὺ μ' ἄφησε νὰ κουράζωμαι μόνος, καὶ μετανοιώνω ποὺ δὲν τὸν ἔδειρα πιὸ πολύ, γιατὶ εἶναι ξεροκέφαλος.

— Μὰ τί σοῦκανε καὶ τὸν κτύπησες;

— Νά, ἔφερε ἡ μάννα του φαΐ ἀπὸ τὸ σπίτι μας γιὰ τὸν παππού του, τοῦ εἶπα νὰ τοῦ τὸ πάῃ ἐκεῖ ποὺ κόβει ξύλα, κι' αὐτὸς μοῦ ἀπάντησε πὼς βαρυόταν, καὶ νὰ τοῦ τὸ πήγαινα ἐγώ.

— Μὰ ἔχεις καὶ σὺ πατέρα;

—Ἔχω καὶ καλοέχω, εἶναι ἑκατὸν εἴκοσι χρονῶν καὶ στέκει τόσο καλά, ποὺ φαίνεται σὰν ἀδερφός μου· καὶ τούτη τὴ στιγμὴ ποὺ μιλᾶμε, εἶναι σ' ἐκείνην τὴν ἀκροδασιὰ καὶ κόβει ξύλα.

Ὁ βασιλιὰς τὸν ἀποχαιρέτησε καὶ πῆγε στὸ μέρος ποὺ τοῦ εἶχε δείξει.

Ἐκεῖ βρῆκε τὸ γέρο, τὸν χαιρέτησε καὶ τὸν ρώτησε τί κάνει;

—Ὅπως βλέπεις, παλληκάρι μου, κόβω ξύλα νὰ τὰ ἔχω τὸν χειμῶνα νὰ πυρώνουμαι.

— Καλά, γιατὶ παιδεύεσαι ἔτσι, δὲν θέλεις βοηθό;

—Ὄχι, ἐμένα μ' ἀρέσει νὰ κάνω τὴ δουλειὰ μόνος μου, ὅπως ὁ λύκος, γιὰ νἄχω σὰν κι' ἐκεῖνον χοντρὸ τὸ σβέρκο μου.

— Κι' ὥς πότε θὰ δουλεύῃς ἐδῶ;

—Ὡς ποὺ νὰ βουτήσῃ ὁ ἥλιος, καρτερῶ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ τὸν ἔγγονά μου νὰ μοῦ φέρῃ φαΐ.

—Ἄδικα τὸν περιμένεις, εἶναι κακιωμένος μὲ τὸν πατέρα του, γιατὶ τὸν ξύλισε ποὺ δὲν ἤθελε νὰ σοῦ τὸ φέρῃ.

—Ἄμ' ἔτσι εἶναι τὰ σημερινὰ ἐγγόνια, παλληκάρι μου, τὰ παιδιὰ τοῦ καιροῦ μου σεβόμαστε τοὺς πιὸ μεγάλους μας, καὶ ὅταν γιὰ τὴν πιὸ μικρὴ ἀταξία μᾶς μαλλώνανε, ντρεπόμαστε τόσο, ποὺ κοκκινίζαμε ὥς τ' αὐτιά.

— Καὶ πόσο χρονῶν εἶσαι;

— Περπατάω στὰ ἑκατὸν εἴκοσι καὶ εἶμαι πάρα πάνω ἀπὸ καλά.

— Δὲν μοῦ λές, σταυροπατέρα, τί ζωὴ ἔκανες ὥς τώρα καὶ στέκεις ἔτσι κοτσάνι;

— Θὰ σοῦ πῶ τὸ μυστικό μου, μὰ νὰ ἰδοῦμε θὰ τὸ καταλάβῃς; Ἐγὼ ἔφτασα στὴν ἡλικία ποὺ εἶμαι μὲ τὸ 1, 2, 3, 6.

Ὁ βασιλιάς, μὴ μπορῶντας νὰ ἐξηγήσῃ ἀμέσως τὰ λόγια τοῦ γέρου, τοῦ ξαναεῖπε:

— Δὲν μοῦ τὸ ξεδιαλύνεις;

— Μπᾶ, πῶς, δὲν μπορεῖς νὰ τὸ βρῇς; σεῖς οἱ ἄνθρωποι τῆς πολιτείας κάνετε πὼς τὰ ξέρετε ὅλα, σὰν θέλῃς ὅμως νὰ τὸ μάθῃς ἄκου το. Τὸ 1 θὰ πῇ ἕνα μονάχα φαΐ τὴν ἡμέρα τὸ ἴδιο μεσημέρι βράδυ· τὸ 2, δυὸ ἡμερῶν ψωμὶ γιὰ νὰ εἶναι σιτεμένο καὶ ποτὲ ζεστὸ ἀπὸ τὸ φοῦρνο· τὸ 3, τριῶν χρονῶν κρασί· τὸ 6, ἕξη μέρες τὴ βδομάδα δουλειὰ καὶ τὴν Κυριακὴ καθησιό. Ἀκόμη, κάθε βράδυ πέφτω μὲ τὶς κόττες καὶ ξυπνῶ μὲ τὰ κοκκόρια.

Ὁ βασιλιάς, εὐχαριστημένος ἀπὸ

τὴν ἐξήγησῃ, τοῦ ἔδαλε στὸ χέρι δέκα ὁλοκαίνουργα φλωριά, ποὺ πάνω τους εἶχαν σκαλιστὸ τὸ πρόσωπό του, καὶ τοῦ πρόσθεσε.

—Ἄκου τώρα τί θὰ σοῦ εἰπῶ, καὶ δέσε το στὸ νοῦ σου ποὺ θὰ εἶναι γιὰ καλό σου. δὲν θὰ φανερώσῃς σὲ κανέναν ἄλλον τί κρύβουν οἱ ἀριθμοί σου, πρὶν μὲ ξαναϊδῇς μπροστά σου.

Ὕστερα τὸν ἀποχαιρέτησε, πῆρε πάλι τὸ δρόμο καὶ σὰν τελείωσε σιγοπερπατητὰ τὸν περίπατό του, γύρισε στὸ παλάτι του.

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, ἐκάλεσε τοὺς δώδεκα συμβούλους του καὶ τοὺς ἐζήτησε νὰ τοῦ ἐξηγήσουν τί θὰ εἰπῇ 1, 2, 3, καὶ 6

Ἐκεῖνοι καθὼς σκέφτονταν μὲ κατεβασμένα τὰ κεφάλια τους, ἔδειχναν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον μὲ κρυφὲς ματιὲς τὴ στενοχώρια τους.

Βλέποντας ὁ βασιλιὰς τὴν ἀδυναμία τους νὰ τοῦ ἀπαντήσουν ἀμέσως, τοὺς εἶπε:

— Σᾶς δίνω εἴκοσι τέσσερις ὧρες διορία νὰ τὸ βρῆτε κι' ἂν ὥς τότε δὲν τὸ ξεκαθαρίσετε, νὰ τὸ ξέρετε ἀπὸ τώρα θὰ σᾶς πάψω ὅλους, γιατὶ δὲν θὰ μπορῶ πιὰ νὰ παίρνω τὴ γνώμη σας, γιὰ τόσα ἄλλα σπουδαῖα ζητήματα τοῦ βασιλείου μου.

Σὰν ἔμειναν μόνοι οἱ σύμβουλοι, ὁ γεροντότερος ἀπ' αὐτοὺς εἶπε:

—Ὁ βασιλιὰς ποτὲ ὥς τώρα δὲν μᾶς ἔβαλε νὰ τοῦ λύσωμε αἰνίγματα καὶ γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ τέτοιο, θὰ εἰπῇ πὼς κάπου τἄκουσε, αὐτὸ δὲν θέλει θεογνωσία. Γιὰ τοῦτο πρέπει νὰ μάθουμε ἂν πῆγε πουθενὰ καὶ μὲ ποιοὺς ἀνταμώθηκε.

Τότε ὁ πιὸ νέος τῆς δωδεκάδας ἀνάλαβε νὰ ξεκαθαρίσῃ τὸ πρᾶμα, μὰ κανένας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες τοῦ παλατιοῦ δὲν μπόρεσε νὰ τὸν φωτίσῃ, γιατὶ ὅπως εἶπαμε, ὁ βασιλιὰς εἶχε φύγει κρυφά.

Στενοχωρημένος ἔπεσε στὸ κρεβάτι του, μὰ ὅλη τὴν νύκτα δὲν ἔκλεισε μάτι, καὶ πρωΐ-πρωΐ πῆρε τοὺς δρόμους.

Ὅπως περπατοῦσε μὲ σκυφτὸ κεφάλι, ἔπεσε ἄθελα του ἀπάνω σ' ἕνα φίλο του.

—Ἔ! τοῦ ἔκανε ἐκεῖνος, ποῦ γυρίζει τὸ μυαλό σου;

—Ἄσε με, καϋμένε, γιατὶ εἶμαι νὰ σκάσω. Καὶ μὲ λίγα λόγια τοῦ ἐξήγησε τί ἔτρεχε.

Κι' ὁ φίλος του ἀποκρίθηκε:

— Τυχερὸς εἶσαι, ἐγὼ θὰ σὲ βγάλω ἀπὸ τὴ δύσκολή σου θέση, εἶδα χτὲς στὸ δρόμο ἕναν ἄνθρωπο κλοφορεμένο μὲ τὸ καπέλλο κατεβασμένο ὥς τ' αὐτιά, λὲς καὶ κρυβόταν νὰ μὴ γνωρισθῇ, καὶ νὰ πηγαίνῃ κατὰ τὴν ἐξοχή. Στὴν ἀρχὴ τὸν πέρασα γιὰ ξένο καὶ θέλησα νὰ μάθω τί γύρευε ἐδῶ, τὸν κοίταξα καὶ εἶδα πὼς κουνοῦσε παράξενα τὸ δεξί του χέρι ὅπως ὁ βασιλιάς μας, τὸν πρόσεξα καλλύτερα καὶ τότε γνώρισα τὸν ἴδιο. Ἀπὸ περιέργεια πῆρα τὸ κατόπι του ἀπὸ μακρυά. . .Καὶ τοῦ διηγήθηκε ποῦ τὸν εἶδε νὰ σταθῇ, μὲ ποιοὺς μίλησε καὶ πὼς στὴν ἀκροδασιὰ μ' ἕναν γέρο, ψιλοκουβέντιασε ὥς μισὴ ὥρα.

Ὁ παλατιανὸς τὸν εὐχαρίστησε καὶ τράβηξε στὰ μέρη ποὺ τοῦ εἶχε δείξει ὁ φίλος του καὶ σὲ λίγο βρῆκε τὸν γέρο νὰ κόβῃ ξύλα.

Τὸν καλοχαιρέτησε καὶ ἄρχισε νὰ τὸν ρωτᾷ τί ἔκανε ἐκεῖ, πὼς ζεῖ, ἂν τὴν περασμένη ἡμέρα πέρασε κανεὶς καὶ μιλήσανε καὶ τί εἴπανε· μὰ ὁ γέρος νὰ τοῦ εἰπῇ τὴν ἀλήθεια.

Ὅταν ὅμως στὸ τέλος ὁ παλατιανὸς τοῦ ἔδωσε ἕνα πουγγὶ μὲ πενήντα φλωριά, ξεσφράγισε τὸ στόμα του καὶ τοῦ τὰ ἐφανέρωσε ὅλα.

Ὁ νέος μ' αὐτὰ ποὺ ἔμαθε πέταξε ἀπὸ τὴ χαρά του, γύρισε στὸ παλάτι καὶ τὰ εἶπε στοὺς ἄλλους τῆς δωδεκάδας.

Ἔτσι ὅλοι τους ἐξήγησαν στὸ βασιλιὰ τὸ αἴνιγμα.

Ὁ βασιλιὰς ὑποψιάστηκε πὼς θὰ τοὺς τὸ εἶπε ὁ γέρος, θυμώθηκε γ' αὐτὸ καὶ ἔστειλε καβαλλάρηδες νὰ τοῦ τὸν φέρουν σύνταχα.

Ὅταν ἐκεῖνοι σὲ λίγο τοῦ τὸν παρουσίασαν, ὁ βασιλιὰς τὸν ἀγριοκοίταξε καὶ τὸν ἀποπῆρε μ' αὐτὰ τὰ λόγια:

—Ἔπρεπε νὰ σὲ κρεμάσω ποὺ δὲν λογάριασες τὴ διαταγή μου, μὰ δὲν τὸ κάνω γιατὶ σέβομαι τὰ γεράματά σου. Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴν ἐλέγες σὲ κανένα τὴν ἐξήγηση γιὰ τὸ 1, 2, 3, 6 πρὶν ξανάβλεπες ἐμένα τὸν ἴδιο;

Ὁ γέρος, χωρὶς νὰ χαμηλώσῃ κεφάλι καὶ μάτια, τοῦ ἀπάντησε ἀτάραχα

— Ναί, πολυχρονεμένε μου, δίκιο ἔχεις, μὰ δὲν σὲ εἶδα μιὰ φορά, σὲ εἶδα πενήντα.

— Ποῦ καὶ πῶς;

Ἐδῶ ὁ γέρος ἔβγαλε τὸ πουγγὶ μὲ τὰ φλωριὰ ἀπὸ τὴν τσέπη του, καὶ δείχνοντάς τα στὸν βασιλιά, τοῦ εἶπε:

— Νά, πάνω σ'αὐτὰ εἶναι τὸ πρόσωπό σου σκαλισμένο πενήντα φορές· μιὰ καὶ σὲ εἶδα ἔτσι, δὲν βάστηξα στὸν πειρασμὸ καὶ φανέρωσα τὸ μυστικὸ σὲ κεῖνον ποὺ μ' ἔκανε νὰ σ' ἀντικρύσω. Καὶ γιὰ ὅλα αὐτά, δὲν φταίω ἐγώ, φταίει ἡ ἀφεντιά σου: μοῦ σύστησες νὰ τὸ κρατήσω μυστικὸ καὶ σὺ τὸ ἔκανες βούκινο σὲ ἄλλους ποὺ τοὺς ἔβαλες νὰ σοῦ τὸ λύσουν σὰν αἴνιγμα. Κι' αὐτοὶ ἀναγκάσθηκαν νὰ χαλάσουν τὸν κόσμο νὰ μὲ ξετρυπώσουν καὶ νὰ τὸ μάθουν μὲ τὸν τρόπο ποὺ τὤμαθαν.

Ὁ βασιλιὰς βρῆκε λογικὰ τὰ λόγια τοῦ γέρου, ξεθύμωσε καὶ γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του ποὺ τὸν εἶχε ἰδεῖ καὶ γιὰ τὸ μάθημα ποὺ πῆρε πὼς πρέπει νὰ κρατιέται τὸ μυστικό, τοῦ ἔδωσε ἕνα πουγγὶ μὲ ἑκατὸ φλωριά, καὶ τοῦ πρόσθεσε, πὼς ἔχει τὸ ἐλεύθερο νὰ πηγαίνῃ ὅποτε ἤθελε στὸ παλάτι, νὰ τοῦ κάνῃ τὸ τραπέζι.

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΑΠΟ ΔΥΟ ΛΟΦΟΥΣ

Τὸ χαριτωμένο «Κρυφοκουβέντιασμα» τοῦ ἀγαπητοῦ μας Σεφ.—στὸ προηγούμενο φυλλάδιο — μοῦ θύμισε ἕν' ἀνάλογο ζακυνθινὸ ἀνέκδοτο.

Στὴ Ζάκυνθο ὑπάρχουν δυὸ γειτονικοὶ λαφίσκοι, ἀλλὰ σὲ καλὴ ἀπόσταση ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον: τοῦ Προφήτ' Ἠλία καὶ τῆς Ἁγίας Μαρίνας. Ἕνα βοσκόπουλο, ποὺ ἔβοσκε τὸ κοπάδι του στὸν πρῶτο, παρατήρησε πὼς τοῦ ἔλειπε μιὰ κατσικούλα. Ἔψαξε, δὲν τὴ βρῆκε, καὶ πηγαίνοντας στὴν ἄκρη-ἄκρη τοῦ λόφου, ἔβαλε τὰ χέρια στὸ στόμα σὰ χωνὶ καὶ φώναξε μ' ὅλη του τὴν δύναμη σ' ἕν' ἄλλο μικρὸ βοσκόπουλο, ποὺ ἔβοσκε τὸ κοπάδι του στὸ λόφο τῆς Ἁγίας Μαρίνας:

— Βρὲ Μηνᾶ!. . Μηνᾶαα!. . Μηνᾶαα!

Ὁ Μηνᾶς ἄκουσε καὶ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἀποκρίθηκε ρωτώντας:

— Τίιιι;

Ὁ πρῶτος:—Μὴν εἶδες τὴν Κανέεελω:

Ὁ δεύτερος πάλι:—Τίιιι;

Ὁ πρῶτος, δυνατώτερα: — Μὴν εἶδες πουθενάαα τὴν Κανέλλωωωω;

Ἔεεεε;

Δυό-τρεῖς φορές, κι' ἐπιτέλους ὁ Μηνᾶς ἄκουσε. Ἡσύχασε τότε. Καὶ ξέρετε πὼς ἀποκρίθηκε στὸν ἄλλο; Ἀντὶ νὰ ξελαρυγκισθῇ πάλι φωνάζοντας «ὄχι», ἐπλατάγισε ἁπλούστατα τὴ γλῶσσα του στὰ δόντια του, προφέροντας ἕν' ἀνάκουστο τσό!

Ο ΑΝΩΝΙΑΣ

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Τὸμ δὲν εἶχε δεῖ τὸ πρᾶγμα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἄποψη. Ἡ διήγηση ποὺ εἶχε κάνει τὸ πρωὶ τοῦ εἶχε φανεῖ στὴν ἀρχὴ πρώτης τάξεως ἀστεῖο καὶ μοναδικό, τώρα ὅμως τοῦ φαινόταν πὼς δὲν ἦταν παρὰ μιὰ προστυχιὰ ἀπὸ μέρους του. Κατέβασε τὸ κεφάλι του, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ λόγια γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ. Στὸ τέλος εἶπε κομπιαστά :

— Θεῖτσα μου. . . στ' ἀλήθεια, θἄθελα νὰ μὴν τὸ εἶχα κάνει. . . μὰ δὲν τὸ σκέφθηκα.

—Ἔ, βέβαια, δὲν τὸ σκέφθηκες. Ἔτσι εἶσαι σύ. Δὲν σκέπτεσαι ποτὲ τίποτε ἄλλο παρὰ τὸν ἑαυτό σου, καὶ τὸ κέφι σου. Τὸ σκέφθηκες νὰ ἔρθῃς νύχτα τόσο δρόμο ἀπὸ τὸ νησί, γιὰ νὰ γελάσῃς μὲ μᾶς, καὶ μὲ τὴν πίκρα μας καὶ τὸ σκέφθηκες νὰ κοριτσεύσῃς τὴ γριὰ θειά σου, καὶ νὰ μοῦ πῇς πὼς τὸ εἶδες ὄνειρο. Νὰ μᾶς λυπηθῇς ὅμως λιγάκι γιὰ τὸν πόνο μας καὶ γιὰ τὰ δάκρυά μας, αὐτὸ δὲν τὸ σκέφθηκες.

— Θεῖτσα, τὸ βλέπω τώρα πὼς ἦταν κακό, μὰ δὲν μοῦ εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ νοῦ μου πὼς ἦταν κακό· ἀλήθεια σοῦ λέω, θεῖτσα. Κι' ὕστερα, τὸ βράδυ ἐκεῖνο δὲν ἤρθα ἐδῶ γιὰ νὰ γελάσω μαζί σας.

—Ἄσε τώρα τὶς δικαιολογίες. Καὶ γιατὶ ἤρθες λοιπόν ;

— Νά, ἤρθα γιὰ νὰ σοῦ πῶ νὰ μὴν ἀνησυχῇς γιατὶ δὲν εἴχαμε πνιγεῖ.

— Τόμ, δὲν σ' ἔχω γιὰ τόσο καλόν. Μακάρι νὰ σοῦ εἶχε περάσει μιὰ τέτοια σκέψη ἀπὸ τὸ μυαλό. Ἀλλὰ τὸ ξέρεις καλὰ πὼς δὲν εἶναι ἀλήθεια, κι' ἐσὺ τὸ ξέρεις καλύτερα ἀπὸ μένα.

—Ὄχι, θεῖτσα, ἔτσι εἶναι, γι' αὐτὸ ἤρθα.

—Ἔλα, Τόμ, μὴ λὲς ψέμματα, κάνεις χειρότερη τὴ θέση σου.

— Δὲν εἶναι ψέμματα, θεῖτσα, εἶναι ἡ καθαρὴ ἀλήθεια, δὲν ἤθελα νὰ κλαῖς καὶ νὰ λυπᾶσαι τόσο πολὺ γιὰ μένα Γι' αὐτὸ καὶ μόνο ἤρθα.

— Θἄδινα ὅλο τὸν κόσμο γιὰ νὰ τὸ πιστέψω καὶ θὰ σοῦ συγχωροῦσα πολλὲς ἀπὸ τὶς ἀταξίες σου, Τόμ. Θὰ σοῦ συγχωροῦσα ἀκόμη κι' αὐτὴ τὴν τελευταία ποὺ σηκωθήκατε καὶ φύγατε καὶ κάνατε τόσα κακὰ πράγματα. Μά, ἔλα πές μου, ἂν εἶναι ἀλήθεια, γιατὶ νὰ μὴ μοῦ τὸ πῇς τότε, ἀλλὰ νὰ φύγῃς πάλι ἔτσι κρυφὰ ὅπως ἤρθες ;

—Γιατί ; Νά, γιατὶ ὅταν κάνατε κουβέντα γιὰ τὸ μνημόσυνο καὶ ὅλα αὐτά, μοῦ ἦρθε στὸ μυαλὸ ἡ ἰδέα τί ὡραῖα ποὺ θὰ ἦταν ἂν ἐρχόμαστε κρυφά, καὶ κρυβόμαστε στὴν ἐκκλησία. Καὶ τόσο ἐνθουσιάστηκα, μ' αὐτὴ τὴν ἰδέα ποὺ δὲν ἤθελα πιὰ μὲ κανένα τρόπο νὰ χαλάσω τὸ σχέδιο, κι' ἔτσι ἔφυγα πάλι ὅπως ἤρθα καὶ ξανάβαλα πάλι τὴ φλούδα στὴν τσέπη μου.

— Ποιὰ φλούδα ;

— Τὴ φλούδα ὁποὺ εἶχα γράψει ἐπάνω πὼς δὲν πνιγήκαμε, μὰ γίνομε πειρατές. Πῶς θὰ ἤθελα τώρα νὰ εἴχες ξυπνήσει τὴν ὥρα ποὺ σὲ φίλησα, ναί, πολὺ θὰ τὄθελα.

Ἡ αὐστηρὴ ἔκφραση στὴ μορφὴ τῆς θείας χάθηκε, καὶ τὰ μάτια της ἔλαμψαν τρυφερά.

—Ἀλήθεια μὲ φίλησες, Τόμ ;

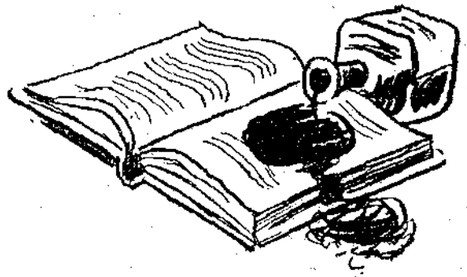

— Καὶ βέβαια.

— Εἶσαι σίγουρος, Τόμ ;

— Μὰ ναί, θεῖτσα, ὅπως σοῦ τὸ λέω.

— Καὶ γιατὶ τὄκανες αὐτό, Τόμ ;

— Νά, γιατὶ σ' ἀγαπάω, καὶ γιατὶ ἀναστέναζες κι' ἔκλαιγες στὸν ὕπνο σου ; καὶ γιατὶ μοῦκανε τέτοια λύπη καὶ γιατί. . .

Ὅλα αὐτὰ ἔμοιαζαν ἀληθινά. Ἡ θεία δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ μιὰ τρεμούλα στὴ φωνή της ὅταν τοῦ εἶπε :

—Ἔλα, δός μου τώρα ἄλλο ἕνα φιλί, Τόμ, καὶ τρέχα στὸ σχολεῖο γιατὶ εἶναι ἀργά. Καὶ νὰ μὴ μὲ ξανασυγχίσῃς πιὰ ἄλλη φορά, ἀκοῦς ;

Δὲν εἶχε φύγει ἀκόμη καλά-καλὰ ὁ Τόμ, κι' ἡ θεία Πόλλυ ἔτρεξε στὸ ντουλάπι, κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα τὸ κουρελιασμένο σακκάκι ποὺ φοροῦσε ὁ Τὸμ σὰν ἔκανε τὸν πειρατή. Τὸ κοίταξε μ' ἀγάπη ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς καὶ εἶπε :

Ὄχι, δὲν τὸ πιστεύω. Σίγουρα μὲ κορτσέβεψε πάλι. Μὰ μὲ κορτσέβεψε μὲ τόση ἀγάπη! Ἦταν τόσο γλυκειὰ παρηγοριὰ γιὰ μιὰ γέρικη καρδιὰ σὰν τὴ δική μου ! Ἐλπίζω πὼς ὁ Κύριος. . . ὄχι, εἶμαι βέβαιη πὼς ὁ Κύριος θὰ τοῦ τὸ συγχωρήσῃ, γιατὶ τούτη τὴ φορά, τὸ ἔκανε ἀπὸ καλωσύνη καὶ ὄχι ἀπὸ τίποτε ἄλλο. Οὔτε κἂν θὰ κοιτάξῃ νὰ βεβαιωθῇ ἂν εἶναι ψέμμα. . . ὄχι.

Ἔβαλε κατὰ μέρος τὸ σακκάκι, μὰ μόλο ποὺ ἄπλωσε πάλι δυὸ φορὲς τὸ χέρι της κατὰ τὴν τσέπη, τὸ τράβηξε πάλι πίσω, ὥσπου τέλος πῆρε θάρρος κάνοντας τὴ σκέψη :

— Δὲν πειράζει κι' ἂν εἶναι ψέμμα, ἀφοῦ τὸ εἶπε μὲ καλὸ σκοπό.

Μὲ τὰ λόγια αὐτά, ἔβαλε τὸ χέρι της μέσα στὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ, καὶ μιὰ στιγμὴ ἀργότερα διάβαζε τὰ ὀρνιθοσκαλίσματα ποὺ εἶχε κάνει ὁ Τὸμ ἐπάνω στὴ φλούδα, ἐνῶ τὰ μάτια της ἔτρεχαν ποτάμι :

— Τώρα θὰ τὸν συγχωροῦσα κι' ἂν ἀκόμη εἶχε ἕνα ἑκατομμύριο ἁμαρτίες, εἶπε κλαίγοντας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Κάθε φορὰ ποὺ φιλοῦσε ἡ θεία Πόλλυ τὸν Τόμ, τοῦ ἄνοιγε ἡ καρδιά του. Τὸ ἔκανε μὲ τέτοιον τρόπο, ποὺ ἔδιωχνε ἀπὸ πάνω του κάθε βάρος καὶ θλίψη, καὶ τὸν ἔκανε πάλι εὐτυχισμένον καὶ χαρούμενον.

Ὁ Τὸμ πῆγε τρέχοντας στὸ σχολεῖο κι' εἶχε τὴν τύχη νὰ συναντήσῃ τὴν Μπέκυ στὸ δρόμο. Κι' ἐπειδὴ φερνόταν πάντοτε κατὰ τὴ διάθεση ποὺ εἶχε τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἔτρεξε χωρὶς κανένα δισταγμὸ κοντά της καὶ τῆς εἶπε :

— Μπέκυ, σήμερα τὸ πρωὶ σοῦ φέρθηκα πολὺ ἄσχημα, καὶ δὲν θὰ τὸ ξανακάνω ποτέ, ποτὲ σ' ὅλη μου τὴ ζωή. Θέλεις τώρα νὰ γίνουμε πάλι φίλοι ;

Ἡ μικρὴ στάθηκε καὶ τὸν κοίταξε περιφρονητικὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ νύχια.

— Θὰ σᾶς χρωστοῦσα μεγάλη χάρη ἂν δὲν παρουσιαζόσαστε πιὰ ποτὲ μπροστά μου, κύριε Θωμᾶ Σῶγερ. Ἐγὼ δὲν πρόκειται νὰ σᾶς ξαναμιλήσω πιά.

Κι' ἀφοῦ ξεστόμισε τὰ λόγια αὐτά, σήκωσε ψηλὰ τὸ κεφάλι της; καὶ τράβηξε τὸ δρόμο της. Ὁ Τὸμ ἐστάθηκε μαρμαρωμένος ἀπ' τὴν ἔκπληξη. Τόσο εἶχε σαστίσει, ποὺ δὲν πρόφτασε πιὰ νὰ τῆς πῇ : «Πολὺ ποὺ σκοτίστηκα, κυρὰ ψωροπερήφανη» κι' ὅταν τὸ σκέφτηκε, εἶχε πιὰ περάσει ἡ κατάλληλη . Μπῆκε μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ σχολείου καὶ ἄρχισε νὰ τὴν γυρίζῃ ἐπάνω κάτω κατα-

φουρκισμένος. Ἡ Μπέκυ, σὰν τὸν εἶδε, μπῆκε μὲς στὴν τάξη. Ἦταν τόσο ἔξω φρενῶν μαζί του, ποὺ δὲν ἔθελε τὴν ὥρα ν' ἀρχίσῃ τὸ μάθημα γιὰ ν' ἀνακαλυφθῇ τὸ μελανωμένο ἀναγνωσματάριο καὶ νὰ εὐχαριστηθῇ βλέποντας τὸν Τὸμ νὰ τὶς τρώῃ.

Ἡ δύστυχη, ποὺ νὰ ἤξερε τί συμφορὰ τὴν περίμενε αὐτὴν τὴν ἴδια! Ὁ δάσκαλος ὁ κ. Ντύμπουν, ἂν καὶ περασμένος στὰ χρόνια, ἔτρεφε μέσα του μιὰ ἀνικανοποίητη φιλοδοξία. Ὁ του ἀπὸ νέος ἦταν νὰ σπουδάσῃ γιατρός, μὰ ἡ φτώχεια του τὸν ἀνάγκασε νὰ γίνῃ μόνο δάσκαλος σ' ἕνα ταπεινὸ χωριό. Κάθε μέρα, τὴν ὥρα ποὺ τὰ παιδιὰ εἶχαν γραφικὴ ἐργασία, ἔβγαζε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του ἕνα μυστηριῶδες βιβλίο καὶ βυθιζόταν στὴν ἀνάγνωσή του. Τὸ βιβλίο αὐτὸ τὸ κλείδωνε πάντοτε.

Δὲν ὑπῆρχε ἀγόρι ἢ κορίτσι σ' ὅλο τὸ σχολεῖο ποὺ νὰ μὴ φλέγεται ἀπὸ τὴν περιέργεια νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ στὸ βιβλίο αὐτὸ γιὰ νὰ ἰδῇ τί ἐπιτέλους εἶναι, μὰ ποτὲ δὲν παρουσιαζόταν εὐκαιρία. Τώρα ὅμως, καθὼς ἡ Μπέκυ περνοῦσε μπρὸς ἀπὸ τὴν ἕδρα τοῦ δασκάλου ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὴν πόρτα, εἶδε πὼς τὸ κλειδὶ ἦταν ξεχασμένο στὴν κλειδαριά. Νὰ ἡ εὐκαιρία ποὺ ζητοῦσε. Κοίταξε γύρω της. εἶδε πὼς ἦταν μόνη, καὶ τὸ ἄλλο λεπτὸ εἶχε βγάλει τὸ βιβλίο καὶ τὸ κρατοῦσε στὸ χέρι.

Ὁ τίτλος του : «Ἀνατομία» δὲν

ΠΩΣ ΑΚΟΥΕΙ Η ΜΠΕΜΠΕΚΑ ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΧΙΟΝΟΥΛΑΣ

ΣΕ ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΕΡΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

1.—Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἦταν ἕνα κοριτσάκι, ποὺ ζοῦσε σ' ἕνα παλάτι. Εἶχε χείλη σὰν κεράσι. . .

2.—Δέρμα σὰν τὸ γάλα καὶ μαλλιὰ σὰν τὸν ἔβενο. Τὴν ἔλεγαν Χιονούλα γιὰ τὴν ἀσπράδα της.

3.—Ἀλλὰ ἡ Χιονούλα ἦταν δυστυχισμένη, γιατὶ δὲν εἶχε μαμά. Ἦταν ὀρφανούλα ἡ τσαμένη. . .

4.—Ἡ μητρυιά της, ἡ κακιὰ βασίλισσα τὴ μισοῦσε καὶ τὴν ἔβαζε νὰ δουλεύῃ σκληρὰ ὅλη μέρα.

5.—Μιὰ μέρα, τὸ βασιλόπουλο τὴν εἶδε τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαζε νερὸ ἀπ' τὸ πηγάδι, καὶ τὴ λυπήθηκε πολύ.

6.—Τῆς εἶπε:— Σ' ἀγαπῶ καὶ θὰ σὲ πάρω στὸ δικό μου βασίλειο. Ἔρχεσαι, Χιονούλα;—Ἔρχουμαι, τοῦλέει.

7.—Ἡ κακιὰ βασίλισσα θύμωσε πολὺ ὅταν τὄμαθε. Ἀκοῦς ἐκεῖ ποὺ θὰ κήγανε στὸ βασίλειο τοῦ γιοῦ της!

8.—Καὶ κράσταξε νὰ πᾶνε τὴ Χιονούλα βαθιὰ μὲς στὸ δάσος καὶ νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ τὴ φᾶνε τὰ θηρία

9.—Ὅταν ὅμως τὰ ζαντανὰ καὶ τὰ δέντρα καὶ τἀλουλούδια τοῦ δάσους, εἶδαν τὴ Χιονούλα, εἶπαν μὲ θαυμασμό : «Τί ὡραῖο κοριτσάκι !»

10.—Οἱ λαγοὶ τὴν πῆραν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν πῆγαν σ' ἕνα ξύλινο σπιτάκι ποὺ ἦταν ὅμορφο, καθαρὸ καὶ ζεστό.

11.—Ἡ Χιονούλα ἀποροῦσε, ποιὸς νὰ καθόταν σὲ τόσο μικρὸ σπιτάκι. Σαφνικά, ἐκεῖ ποὺ καθόταν ἀκούει «Τόκ, τόκ, τόκ».

12.—Καὶβλέπει νὰ προβάλλουν στὴν πόρτα ἑφτὰ μικρὰ τόσα δά, ξαφνιασμένα ἀνθρωπάκια. Ἦταν οἱ ἑφτὰ νάνοι :

Μετάφρ. Μ. Δ. Σ.

(Ἀκολουθεῖ)

τῆς εἶπε καὶ πολλὰ πράγματα γιὰ τὸ περιεχόμενό του, καὶ ἄρχισε νὰ γυρίζῃ τὰ φύλλα. Μὲ τὸ πρῶτο τὸ φύλλο, ἄνοιξε σὲ μιὰ ὡραία χρωματιστὴ εἰκόνα ποὺ παράσταινε τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνας ἔπεσε ἐπάνω στὸ βιβλίο. Ὁ Τὸμ εἶχε προβάλει μπρὸς στὴν πόρτα, καὶ πρόφτασε νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ στὸ βιβλίο. Ἡ Μπέκυ ἔκαμε μὲ βία νὰ τὸ κλείσῃ, μ' ἀπὸ τὴ φούρια της ἔσχισε στὴ μέση τὴν εἰκονογραφημένη σελίδα. Ἔχωσε τὸν τόμο μὲς στὴν ἕδρα, ἔστριψε τὸ κλειδὶ καὶ ἄρχισε τὰ κλάμματα ἀπὸ τὴ ντροπὴ καὶ τὴ φούρκα της.

— Τὸμ Σῶγερ, μεγαλύτερη προστυχιὰ δὲν μποροῦσες νὰ δείξῃς. παρὰ νὰ ἔρχεσαι κρυφὰ κοντὰ σ' ἕναν ἄνθρωπο. καὶ νὰ βλέπῃς τί κάνει.

— Καὶ ποὺ ἤθελες νὰ ξέρω ἐγὼ ὅτι ἐσὺ κοιτάζες τὸ βιβλίο ;

— Ἔπρεπε νὰ ντρέπεσαι, Τὸμ Σῶγερ. Τώρα θὰ μὲ μαρτυρήσῃς. Καὶ ὤ, τί θὰ γίνω, τί θὰ γίνω ! Ποτὲ μου δὲν εἶχα φάει ξύλο στὸ σχολεῖο, μὰ σήμερα δὲν θὰ τὸ γλυτώσω ἀπὸ τὸν δάσκαλο.

Καὶ καθὼς ὁ Τὸμ δὲν ἀπαντοῦσε, χτύπησε μὲ τὸ ποδαράκι της τὸ πάτωμα καὶ εἶπε :

— Κάνε κι' αὐτὴ τὴν προστυχιὰ ἀκόμη καὶ μαρτύρησέ με ἀφοῦ σοῦ κάνει γοῦστο. Μὰ ἔνοιαι σου, ξέρω κι' ἐγὼ κάτι ποὺ ἔχεις νὰ πάθῃς ἐσύ. Περίμενε καὶ θὰ ἰδῇς.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ βγῆκε ὁρμητικὰ ἀπὸ τὸ σχολεῖο, ξεσπώντας σὲ νέα κλάμματα.

Ὁ Τὸμ ἔμεινε σκοτισμένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπίθεση. Ὕστερα εἶπε μόνος του :

— Καλέ, τί ἀλλόκοτα πλάσματα ποὺ σοῦ εἶναι αὐτὰ τὰ κορίτσια ! Δὲν τίς ἔβαγε, λέει, ποτὲ στὸ σχολεῖο ! Κολοκύθια. Τὸ σχολεῖο γι' αὐτὸ εἶναι, γιὰ νὰ τίς τρῶς. Μὰ ἔτσι εἶναι τὰ κορίτσια· Μυγάγγιχτα καὶ λαγόκαρδα. Ἐγὼ βέβκια δὲν θὰ τὴν μαρτυρήσω, μὰ τὸ πράγμα ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ φανερωθῇ. Ὁ δάσκαλος θὰ ἰδῇ τὸ βιβλίο καὶ θὰ ρωτήσῃ ποιός τὸ σχισε· καὶ σὰν δὲν λάβῃ ἀπάντηση θὰ ρωτήσῃ τὸν ἕνα, μετὰ τὸν ἄλλον ὅπως κάνει πάντα, κι' ὅταν θὰ φτάσῃ στὴ Μπέκυ θὰ τὸ καταλάβῃ δίχως νὰ τοῦ τὸ εἰπῇ ἀπὸ τὸ μοῦτρο της. Ὅλα τὰ κορίτσια ἔτσι εἶναι, τίποτε δὲν μποροῦν νὰ κρύψουν. Καὶ τότε θὰ τῆς φάει γιὰ καλὰ ἡ Μπέκυ Θάτσερ. Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ κι' ἀλλοιῶς. Δὲ βαρυέσαι ! Ἂν ἤταν νὰ τίς φάω ἐγώ, αὐτὴ θὰ χαιρόταν. Ἂς δῇ λοιπὸν τώρα τί ἔχει τὸ ξύλο.

Ὁ Τὸμ βγῆκε ἔξω καὶ βρῆκε τὰ παιδιὰ ποὺ ἔπαιζαν στὴν αὐλή. Σὲ λίγο ἤρθε ὁ δάσκαλος καὶ ἄρχισε τὸ μάθημα. Ὁ Τὸμ δὲν αἰσθανόταν καὶ τόσο μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ μάθημα. Κάθε τόσο ἔρριχνε κλεφτὲς ματιὲς κατὰ τὸ μέρος τῆς Μπέκυ καὶ ἡ ὄψη της τὸν ἔβαζε σὲ ταραχή. Κατὰ βάθος δὲν ἤθελε νὰ τὴν λυπᾶται, μὰ δίχως νὰ τὸ θέλῃ τὴ λυπόταν. Δὲν αἰσθανόταν καμμιὰ εὐχαρίστηση ποὺ τὴν ἔδλεπε νὰ κάθεται σὲ ἀναμένα κάρβουνα, οὔτε καὶ ἤταν πραγματικὰ θυμωμένος μαζί της.

Σὲ λίγο ἀνακαλύφτηκε καὶ τὸ μελανωμένο ἀναγνωσματάριο, καὶ γιὰ ἕνα διάστημα ὁ Τὸμ ἀπασχολήθηκε ἀποκλειστικὰ μὲ τὶς δικές του ὑποθέσεις. Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ ξεκούνησε καὶ τὴν Μπέκυ ἀπὸ τὴν ἀπάθειά της, καὶ τὴν ἔκανε νὰ παρακολουθήσῃ τὴν διαδικασία μ' ἐνδιαφέρον. Δὲν περίμενε νὰ γλυτώσῃ ὁ Τὸμ τὸ ξύλο λέγοντας πὼς δὲν εἶχε μελανώσει αὐτὸς τὸ βιβλίο του καὶ εἶχε δίκιο.

Γιατὶ ἡ ἄρνηση δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ μονάχα νὰ χειροτερέψῃ τὴ θέση τοῦ Τόμ. Ἡ Μπέκυ νόμιζε πὼς θὰ χαιρόταν γι' αὐτό, καὶ προσπάθησε κιόλας νὰ χαρῇ, μὰ δὲν ἤταν καὶ τόσο βέβαιη πὼς τὸ κατάφερε. Ὅταν τὰ πράγματα ἔφθασαν στὸ χειρότερο σημεῖο γιὰ τὸν Τόμ, τῆς ἦρθε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ δείξῃ τὸν Ἀλφρέδο Τέμπλ, μὰ συγκρατήθηκε κάνοντας τὴ σκέψη : «Αὐτὸς θὰ μὲ μαρτυρήσῃ πὼς ἔσχισα τὴν εἰκόνα. Κι' ἐγὼ λοιπὸν δὲν θὰ πῶ λέξη, ἔστω κι' ἂν ἤταν νὰ τοῦ γλυτώσω τὴ ζωή».

Ὁ Τὸμ ἔφαγε ξύλο ποὺ ἔβαλε καὶ στὴν ταέπη του, καὶ γύρισε πίσω στὴ θέση του, δίχως νὰ τὸ πάρῃ καὶ τόσο κατάκαρδα τὸ πράγμα, γιατὶ νόμισε πὼς ἴσως καὶ νὰ εἶχε χύσει αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸ μελάνι στὸ βιβλίο του χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ἔπαιζε.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

«Ὁ δάσκαλος εἶπε μὲ φοβερὴ φωνή : —Ποιός ἔσχισε αὐτὸ τὸ βιβλίο ;»

ΔΙΠΤΥΧΑ (*)

1

Δέστε τὴ Μπέμπα πῶς μιλᾶ
Μὲ τὴν καινούργια της κην κούκλα
Μέσ' στ' ἀμαξάκι τὴν κυλᾶ
Καὶ τῆς χτενίζει καὶ μιὰ μπούκλα.

Τὴν ἄλλη μέρα—κι' ἡ χαρὰ
Πάντα μιὰ κάποια λύπη κλείνει —
Μπρὸς σὲ συντρίμια σπαταρᾶ,
Καὶ τὰ πικρά της δάκρυα χύνει. . .

2

Σὰν κλωσσοπούλια τὰ παιδιὰ
Γύρω της. Τὰ καλησπερίζει
Καὶ τί χρυσὴ ποῦχει καρδιά !
Τὸ παραμύθι της ἀρχίζει.

Ὅμως ἀπόψε τὴ Γιαγιὰ
Μ' ἄνθη τὴν ἔχουνε στολίσει.
Κι' ἀλλοί τοῦ κάκου τὰ παιδιὰ
Προσμένουν νὰ ξαναμιλήσῃ ! . .

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Α. ΤΡΟΒΑΣ

(*) Σειρὰ ἀπὸ δέκα ποιήματα, γραμμένα γιὰ τὴ «Διάπλασι» ἀπὸ ἕνα παλιὸ Διαπλαστόπουλο, τὸν κ. Δ. Α. Τροβᾶ, ποὺ τὸ 1935 δημοσίευσε μιὰ ὡραία λυρικὴ συλλογὴ «Κοκλάμενα».

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΑΠΟΙΕΣ ΘΥΜΗΣΕΣ

Εἶναι κάποιες θύμησες ἀγνές,
Στῆς ζωῆς τὴν τρικυμιὰ στερνὸ λιμάνι,
Γελαστὲς ἀχτίδες, φωτεινές,
Μῦρ' ὁλόλευκων ἀνθῶν, ἀγνὸ λιβάνι.

Κάποιες θύμησες νοσταλγικές,
Μακρυσμένο, ταπεινὸ προσκυνητάρι
Ὁμορφιὲς δὲν ἔχει ξωτικές,
Τ' ἀγκαλιάζουν ὁ κισσὸς καὶ τὸ θυμάρι.

Βάτα γύρω ἐφύτρωσαν πολλά·
Μὰ βαθύτερα τ' ἀγκάθια δὲν φωλιάζουν
Δές ! σὰν γοργοπούλια μ' ἀπαλά,
ἀχνοερόδινα φτερὰ πῶς φτερουγιάζουν.

Θύμησες γλυκές, πάντα αὐγή
Φέγγει μέσα σας χρυσὴ ροδογελάστρα
Τί κι' ἂν γύρω ἀπλώνεται σιγή,
Τί κι' ἂν εἶναι νύχτα κι' ἀνατεῖλαν τ' [ἄστρα ;

Πάντα ἕνα καντήλι ἀναφτό,
Φλόγ' ἀκοίμητη βαθειὰ μὲς στὴν καρ- [διά μου·
Ἄχ ! πῶς θὲ νὰ ἦταν βολετό,
Νὰ μὴ σβύσῃ ἡ θεϊκὴ αὐγινὴ φωτιά μου.

Μάρτα Φλώρη [Α]

ΔΙΛΗΜΜΑ

Μόλις εἶχα γυρίσει ἀπ' ἔξω καὶ ἑτοιμαζόμουν νὰ *πατήσω τὸ πόδι μου στὸ* κατῶφλι τῆς ξώπορτας, ὅταν ἀναγκάστηκα νὰ παραμερίσω μὲ φρίκη.

Ὁ γάτος μας τὸ «Χοντρὸ» ὥρμησε σὰν σιφουνας στὴν αὐλή, δρασκέλισε πέντε-πέντε τὰ σκαλιά, καὶ πήδησε ἀπ' τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο στὸ *σπίτι, φορ-* τωμένο μ' ἕνα . . . μεγαλοπρεπέστατο ποντίκι.

Ἔκλεισα τὰ μάτια *μου μὲ φρίκη, μὰ* γρήγορα ἀναγκάστηκα νὰ τὰ ξανανόίξω στὴν σκέψη τοῦ σχολείου !

Ἦταν περισμένο μεσημέρι, καὶ μόλις προλάβαινα νὰ τρέξω στὸ σπίτι καί, ἀφοῦ φάω κάτι στὰ πεταχτά, νἀρπάξω τὴν τσάντα μου καὶ νὰ φύγω.

Ὅμως κανεὶς δὲν βρισκόταν στὸ σπίτι ἐκεῖνη τὴν ὥρα, κανεὶς ἐκτὸς ἀπ' τό . . . μακάβριο σύμπλεγμα !

Κι' οὔτε στιγμὴ δὲν περνοῦσε ἀπ' τὸ μυαλό μου πῶς μποροῦσα νἀργήσω ἔστω καὶ γιὰ λίγα λεπτά. Ἔτρεμα τὸν Γυμνασιάρχη ποὺ κάθε τέτοια ὥρα ἔστηνε καρτέρι στὶς σκάλες γιὰ νὰ «περιλαβαίνῃ» τὶς ἀργοπορημένες. Κι' εἴχαμε ὅλες πικρὴ πεῖρα ἀπ' αὐτὲς τὶς... συναντήσεις ! . . Θὰ προτιμούσαμε νἄσπαγε τὸ ποδάρι μας, νὰ μᾶς ἔπιανε γρίππη, φοβερὸς λόξυγκας, ὁτιδήποτε ἄλλο τέλος πάντων, ἐκτὸς ἀπ' αὐτές.

Κι' ὅμως, νὰ ἕνα πρᾶγμα ποὺ δὲν εἴχαμε ποτὲ σκεφτῆ, ἤ, καλύτερα, ποὺ ποτὲ ἕως τώρα δὲν μᾶς εἶχε δοθῆ ἡ εὐκαιρία, νὰ σκεφθοῦμε ἂν θὰ τὸ προτιμούσαμε. Τὸ νὰ βρεθοῦμε δηλαδὴ φάτσα μὲ φάτσα μένα μισοφαγωμένο ποντίκι, πού, ποιός ξαίρει, ποῦ βρισκόταν αὐτὴ τὴ στιγμή, στὸ κρεββάτι μου ἴσως, ἤ, διάλου ἀπίθανο, διαμελισμένο πάνω στὰ βιβλία μου, ποὺ ἡ βία μου, προτοῦ φύγω, μ' εἶχε κάνει νὰ τἀφήσω σκορπισμένα ὅπως-ὅπως στὸ γραφεῖο.

Εἶχε τόσο περίεργες ἐμπνεύσεις ὧρες ὧρες αὐτὸ τὸ γατί ! . .

Θεέ μου, τί φοβερὸ δίλημμα ! Κι' ὅμως, ἔπρεπε νὰ διαλέξω. Μέσος ὅρος δὲν χωροῦσε !

Σαφνικὰ ἀναπήδησα ! Ἀσφαλῶς θἄχα τὴν ὄψη τοῦ Ἀρχιμήδη ἐκεῖνη τὴν ὥρα ὅταν ἐνθουσιασμένος φώναζε τὸ «εὕρηκα, εὕρηκα». Μὲ τὴν διαφορὰ πὼς ἀντὶ νἀνακαλύψω κι' ἐγὼ τίποτε σπουδαῖο, εἶχα ἁπλῶς θυμηθῆ κάτι πού, πάνω στὴν σαστισμάρα μου, μοῦ εἶχε διαφύγει ὁλότελα, τὴν Κυρὰ-Λένη, ποὔπλενε στὴν ταράτσα μας ἐκείνη τὴν ὥρα.

— Σῶσε με, κυρὰ Λένη μου, τῆς φώναξα, μόλις τὴν ἀντίκρυσα ἀπὸ μακρυά.

Ὅσο νὰ τὴν πείσω—«καλὲ τὸ ποντίκι φοβόμουν, θὰ μέτρωγε μήπως ;»— νὰ κατέβῃ καὶ νὰ τὸ διώξῃ εἶδα καὶ ἔπαθα. Μοῦρριξε στὸ τέλος μιὰ περιφρονητικὴ ματιά, καί, σηκώνοντας μιὰ διαφορία τοὺς ὤμους, τράβηξε βαρυεστησμένα γιὰ τὸ σπίτι.

Ἀφηρημένη παρακολουθοῦσα τὶς κηλίδες ποὺ ἄφηναν τὰ βρεμμένα της χέρια, καθὼς ἔσταζαν, σπὶς σκάλες !

***

— Καταραμένο «Χοντρὸ» *σκεφτόμουν*, ἐνῶ ἔπαιρνα τρέχοντας μᾶλλον παρὰ περπατῶντας, τὸν δρόμο γιὰ τὸ σχολεῖο, ἂν γίνῃς αἰσία νὰ μὲ μαλλώσῃ ὁ Γυμνασιάρχης δὲν θὰ σοῦ φέρω ποτὲ πιά . . . «πλεμόνι» !

Ἴσις [Α]

«ΘΑ ΧΑΘΩ!»

Σὰν μικρότερος τῆς οἰκογενείας, εἶχα, *θυμᾶμαι, πολὺ χαπῆρι καὶ κάθε* ἰδιοτροπία μου ἔβρισκε σχεδὸν πάντοτε ἱκανοποίηση. ἀπ' ὅλους καὶ ἰδίως ἀπὸ *μέρους τοῦ λίγο μεγαλύτερου ἀδελφοῦ* μου Γιώργου. Ἄχ ! τὸ χρυσό μου τὸν ἀδελφό ! Πόσο τὸν βασάνιζα, ἐπωφελούμενος τῆς *μεγάλης ἀγάπης ποὺ μοῦ* εἶχε! Ὁ συνηθέστερος δὲ τρόπος ποὺ τὸν φοβέριζα, ἂν καμμιὰ φορὰ δὲν μοῦ *ἔκαμνε ἢ δὲν μοῦ ἔδιδε αὐτὸ ποὺ* τοῦ ζητοῦσα, ἦταν ὅτι θὰ ἔπαιρνα τοὺς δρόμους, νὰ πάω νὰ χαθῶ !

Μιὰ μέρα, δὲ θυμᾶμαι τώρα πιὰ τί παράλογο πρᾶγμα τοῦ εἶχα ζητήσει, καὶ δὲ μπόρεσε ὁ καλός μου ὁ ἀδελφός *νὰ μοῦ κάνῃ τὸ κέφι μου.* «Ἄ ! *ἔτσι* εἶσαι ;» τοῦ φώναξα. «Πάω λοιπὸν νὰ χαθῶ !»

Κι' ἀνοίγοντας τὴν ἐξώπορτα, βγῆκα στὸ δρόμο. (Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἄρχισα νὰ περπατῶ μᾶλλον σιγά. . .)

Κάτι γοερὰ κλάμματα ποὔβαλε ὁ Γιῶργος βλέποντάς με νὰ φεύγω, ἔκαμαν τὴ μητέρα μου νὰ τρέξῃ κατασυγχισμένη καὶ νὰ μὲ ξανακράξῃ μέσα, προσιαθώντας νὰ μᾶς ἡσυχάσῃ. Τὸ βράδυ ὅμως, σὰ γύρισε ἀπὸ τὴ δουλειά του ὁ πατέρας μου, δὲ βάσταξε καὶ τοῦ τὰ εἶπε ὅλα : πὼς πολὺ τυραννῶ τὸν ἀδελφό μου τὸ Γιῶργο, πὼς τὸ παράκανα μὲ τὰ καπρίσια μου, πὼς τοὺς φοβερίζω ὅτι θὰ χαθῶ, καὶ τὰ λοιπά.

«Ἀ ! ὅστε ἔστι. . .» ἔκανε μόνο ὁ πατέρας μου. Καὶ πιάνοντάς με ἀπὸ τὸ χέρι, μὲ ἔφερε πρὸς τὴν ἐξώπορτα, τὴν ἄνοιξε, μ' ἔβγαλε ἔξω καὶ μοῦ εἶπε : «Ἄϊντε, λοιπόν, τώρα ! Ἀφοῦ τὸ θέλεις, πήγαινε νὰ χαθῆς !» Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτά, ξανάκλεισε τὴν πόρτα στὰ μοῦτρα μου, καὶ τραβήχτηκε μέσα.

Τί στιγμὴ ἦταν ἐκείνη ! Δὲ θὰ τὴ ξεχάσω ποτέ. Ἔβαλα κάτι σπαρακτικὰ κλάμματα κι' ἄρχισα νὰ χτυπῶ τὴν πόρτα, σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὸ φόβο μου καὶ νὰ φωνάζω :

«Μαμά ! μαμά ! Γιωργάκη ! Γιὰ τὸ Θεό ! Ἀνοῖξτε μου ! Μαμά !»

Πέρασε μιὰ στιγμὴ καὶ ξανάνοιξε ἡ πόρτα. Ἡ μητέρα μου μὲ δέχτηκε στὴν ἀγκαλιά της κλαμμένο, ἀπελπισμένο, ἐλεινό. . .

"Ε ! ἀπὸ τότε, ποῦ νὰ τολμήσω νὰ ξαναφοβερίσω κανέναν ἀπὸ τὸ σπίτι μας ὅτι θὰ «πά' νὰ χαθῶ ! . .

Εἶχα λογικευθῆ.

Ἀδελάρ [Α]

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΖΑΡΚΑΔΙΟΥ

Κυνηγοῦσα. Ἕνα ἄκακο καὶ πεταχτὸ ζαρκάδι πηδοῦσε μὲ χαρὰ μέσα στὰ χαμόδενδρα στὴν ἄκρη ἑνὸς δάσους. Τὸ ἔβλεπα πάνω ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τῆς Ἐρείκης, νὰ σηκώνῃ τ' αὐτιά του καὶ ν' ἀπολαμβάνῃ τὴν μοναξιά, καὶ τὴν ἀσφάλειά του.

Τὸ ἐσημάδεψα. Τὸ τουφέκι πῆρε φωτιὰ καὶ τὸ χαριτωμένο ζῶο ἔπεσε μὲ τὴν πλάτη σπασμένη ἀπὸ μιὰ σφαῖρα Μὲ κοίταξε μὲ τὸ κεφάλι πεσμένο ἐπάνω στὰ χόρτα, μὲ τὰ μάτια καταδακρυσμένα.

Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω αὐτὴ τὴν ματιὰ ποὺ ἤταν σὰν νὰ μοῦ ἔλεγε : Ποιός εἶσαι σύ ; Δὲν σ' ἔχω βλάψει ποτέ. Γιατί μ' ἐκτύπησες τόσο σκληρά ; Γιατί μ' ἐστέρησες τὸν οὐρανό, τὸ φῶς, τὸν ἀέρα, τὰ νειάτα ; Καὶ ὅμως σὲ συγχωρῶ. Δὲν ὑπάρχει θυμὸς μέσα στὰ μάτια μου, — τόσο ἡ φύση μοῦ εἶναι γλυκειά — ἀκόμη καὶ γι' αὐτὸν ποὺ μοῦ ἔδωσε τὸ θάνατο. Δὲν ὑπάρχει παρὰ ἐκπληξη, λύπη, δάκρυα !

(Lamartine) *Μόννα Λίζα* [Β]

Ο ΠΛΑΤΑΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΛΑΜΙ

Δίπλα στὸ πλατάνι
κάποια μέρα,
Λυγερὸ καλάμι
φύτρωσε κεῖ κέρα.
—Νᾶμαι, στὸ πλατάνι
λέει, *καὶ σὲ φτάνω,*
Κι' ἀπὸ τὴν κορφή σου
θ' ἀνεβῶ πιὸ πάνω!
—*Ὦ!* μὴ βιάζεσαι, μικρό μου,
τὸ πλατάνι ἀπαντᾶ,
Κι' ἡ πανύψηλη κορφή μου
χρόνια ἀμέτρητα κρατᾶ!

Τριανταφυλλιὰ [Β]

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΜΠΑΝΙΟ

Σὰν ἔμαθα κι' ἐγὼ κολύμπι—τόνειρο πού περίμενα πρὶν πάω ἀκόμη σχολεῖο—*ἤθελα νὰ κολυμπήσω*, μὰ νὰ κάνω ἕνα κολύμπι ἐξαιρετικό! Πρὶν τελειώσουν οἱ ἐξετάσεις τοῦ δημοτικοῦ, εἴμαστε κιόλας στὸ νησί. Ἂν καὶ ποθοῦσα τόσο νὰ πέσω μὲς στὴ θάλασσα, δὲν ἔπεφτα! Δὲν μάρεσαν πιὰ τὰ *συνηθισμένα νερὰ* τῆς «Στενεγκάλης»! Ἤθελα ἐξαιρετικὸ μπάνιο! Πραγματικὰ τὸ πρῶτο μου μπάνιο τὴ χρονιὰ ἐκείνη ἦταν ἐξαιρετικό. Δὲν τόκανα οὔτε στὸ «Μῶλο», οὔτε στὸ «Φανάρι».

Ἡ «Πεντεκάλη» ἦταν τὸ ξωτικὸ μέρος νησιοῦ, ὅπως εἶχα ἀκούσει. Σὰ ρώτησα τὴ θειὰ Λενιὼ γιατὶ λέν ἔτσι τὸ μέρος ἐκεῖνο μοῦπε:

— Πέντε νεράϊδες ζοῦσαν κι' ἀρπάζαν τοὺς ψαράδες!

Αὐτὸ ἦταν! Θᾶκανα τὸ μπάνιο ἐκεῖ· ἐμένα δὲν θὰ μ' ἄρπαζαν οἱ νεράϊδες. Τὴν ἄλλη μέρα φύγαμε γιὰ τὴν «Πεντεκάλη»... Εἴμασταν καμμιὰ δεκαριὰ *μικροὶ* κι! *μεγάλοι*.

Ἦταν πραγματικὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο, στὴν ἄκρη τοῦ νησιοῦ, πού μόνο οἱ ψαράδες τὸβλέπαν, τὸ πιὸ ξωτικό! Ἴσως νὰ ὑπῆρχαν καὶ νεράϊδες! Ἡ θειὰ Λενιὼ εἶχε δίκιο! Ἡ μεγάλη σπηλιὰ μὲ τοὺς σταλακτίτες, τὰ πράσινα νερά, οἱ μεγάλες ἄσπρες πέτρες στὴν θάλασσα, *τὰ μικρὰ ψάρια* ποῦταν χιλιάδες καὶ ἡ ἀγριοσυκιὰ ποῦταν ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιὰ φυτρωμένη, ἦταν φαίνεται τὰ πέντε κάλη, ἡ «Πεντεκάλη»! Μὰ γὼ δὲν κοιτοῦσα ἀγριοσυκιές!... Ἤθελα νὰ κάνω μπάνιο! καὶ πρῶτος ἔπεσα στὴ *θάλασσα*. Ἔνιωσα τότες μιὰ μεγάλη χαρά, πιὸ μεγάλη ἀπ' τὶς ἄλλες!

Τὸ *πρῶτο* μπάνιο τὴ χρονιὰ ἐκείνη, τόκανα ὅπως τόθελα, σὲ ξωτικὸ μέρος, στὴν ἄκρη τοῦ νησιοῦ...

Σκυριανόπουλο [Γ]

ΤΟΠΕΙΑ

Κυλᾶνε στὸ ταξίδι μας τοπεῖα ἐφήμερα, τοπεῖα ὅλο χλόη, ἄγρια, μαγευτικά. Κι' εἶναι σὰν μιὰ ζωὴ πού κυλᾶ *γοργότερη πρὸς τὸ τέλος* τοῦ μεγάλου ταξιδιοῦ...

Περνᾶνε πολλά, ἄλλα ἀφήνουν στὴ μνήμη μιὰ γραμμὴ ἀναμνήσεως, κι' ἄλλα τὰ σβύνει ὁ καιρός.

Μερικὰ σὲ θαμπώνουν μὲ τὴν ὄμορφιά τους πού στάζει ἡ εὐτυχία, ἐνῶ ἄλλα σοῦ βουρκώνουν τὰ μάτια μὲ τὸ *θλιβερό τους θέαμα*...

Εἶναι ἡ ζωὴ ἕνα μεγάλο ταξίδι γεμᾶτο μὲ ποικιλόμορφα τοπεῖα θλίψεως ἢ εὐτυχίας, πού παρέρχονται μπροστά μας, σὰν τεράστια ταινία πού τὴν γυρίζει ὁ ἀκούραστος χρόνος... Καὶ θάρθῃ κάποια στιγμὴ πού καὶ τὸ τελευταῖο τοπεῖο θὰ σβύσῃ, θὰ τελειώσῃ γιὰ πάντα. Τότε τελειώνει τὸ μακρυνὸ ταξεῖδι. Ἀλλὰ *ψηλά, πολὺ ψηλὰ* στὴν χώρα ἀγγέλων, περιμένει *ἄλλο* ταξίδι, πολὺ πιὸ μακρυνὸ ἀπὸ τὸ ἐφήμερο τῆς γῆς.

Περνᾶνε πάλι μπροστά μας τοπεῖα, πραγματικὰ ὅμως, ἀγάπης, πού ποτὲ δὲν σβύνουν ὅσο κι' ἂν γυρίζῃ ὁ *χρόνος*.

Σίφουνας [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— *Τί τόνο θέλει τὸ Ράδιο*;

—Ὀξεῖα βέβια.

— Μὰ γιὰ σκέψου: ὅταν ἔχῃ κύματα μακρὰ καὶ βραχέα;..

—Ἔ, τί;

— Θέλει περισπωμένη!

Βασίλισσα Νεφερτίτι

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Στὰ φυλλάδια 33 καὶ 34 προκηρύχθηκαν τέσσερις Ἔκτακτοι Διαγωνισμοί: Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, Ζωγραφικῆς, Τυπογραφικῶν Λαθῶν καὶ Μικρὴ Κυριακή. *προκηρύσσονται ἄλλοι δυό*, κι' ἔτσι γίνονται τὸ ὅλον ἕξῃ, πού εἶναι ἀρκετοὶ γι' αὐτὸ τὸ *καλοκαίρι*.

5.— Διαγωνισμὸς Λευκῶν Λέξεων

Σὲ διάφορα μέρη αὐτοῦ τοῦ φυλλαδίου, μέσα στὸ κείμενο, θὰ συναντήσετε μερικὰ *κενὰ*. Εἶναι *ὁ χῶρος τῶν λέξεων* πού ἀφαιρέθηκαν ἐπίτηδες γιὰ νὰ τὶς μαντεύετε, νὰ τὶς βρῆτε.

Σὲ κάθε τέτοιο κενὸ λείπει μιὰ μόνο λέξη, πού θὰ τὴ μαντεύσετε ἀπὸ τὸ νόημα, ἀπὸ τὸ ὕφος τοῦ συγγραφέα καὶ ἀπὸ τὸ χῶρο πού ἄφησε λευκό: Π. χ. σ' ἕνα κενὸ μπορεῖ νὰ βρῆτε πῶς; ταιριάζουν *στὸ νόημα δυὸ λέξεις: χαλινάρια* ἢ *ἡνία*. Ἀλλὰ τὸ *χαλινάρια* δὲν χωρεῖ στὸν κενὸ χῶρο, εἶναι μεγαλύτερο· τὸ *ἡνία*, πάλι, μπορεῖ νὰ χωρῆ μὲ κάποια ἄπλα, ἀλλὰ δὲν ταιριάζει μὲ τὴ δημοτικὴ γλῶσσα πού μεταχειρίζεται ὁ συγγραφέας· θὰ σκεφθῆτε λοιπὸν καὶ θὰ βρῆτε ἄλλη λέξη πού νὰ ταιριάζῃ *καθ' ὅλα* κι' εἶναι ἡ λέξη *γκέμια*.

Οἱ λέξεις πού λείπουν, οἱ λεγόμενες *λευκές*, εἶναι *δώδεκα*. Ἀλλὰ δὲν χρειάζεται νὰ τὶς βρῆτε ὅλες γιὰ νὰπαντήσετε: κι' ὀκτὼ μόνο, κι' ἑπτά, εἶναι ἀρκετές. Ἐννοεῖται ὅμως πὼς θὰ βραβευθοῦν ἐκεῖνοι πού θὰ βροῦν σωστὰ τὶς *περισσότερες*. Στὴν *ἀπάντησή* σας («Ἀπάντησις στὸν Διαγωνισμὸ Λευκῶν Λέξεων») θὰ τὶς σημειώσετε ἔτσι:

1.—Στὴ σελ. δεῖνα, στήλη δεῖνα, στίχος τάδε («Τὸμ Σὼγερ») λείπει ἡ λέξη (π.χ.) *ἀρετή*.

2.—Στὴ σελ. δεῖνα, στήλη δεῖνα, στίχος τάδε («Ὅταν ἀνασταθῆκε τὸ Μαμμοῦθ»), *λείπει ἡ λέξη κίτρινοι*.

Καὶ καθεξῆς. Νὰ σημειώνεται κι' ἡ στήλη (α', β', γ') πού σκῆν προκήρυξη τῶν Τυπογραφικῶν Λαθῶν τὸ παρέλειψα κατὰ λάθος. Ἐπίσης, στὸ μέτρημα τῶν στίχων, παραλείπετε τοὺς *τίτλους* καὶ τοὺς ὑποτίτλους. Μόνο κείμενο νὰ μετρῆτε.

6.—Διαγωνισμὸς ποιήματος — ἐμμέτρου ἢ καὶ πεζοῦ.

Ἀκόμη δὲν ἐδιάβασα ἕνα ποίημα, ἔναν ὕμνο στὸ *Ἀεροπλάνο*. Κι' ὅμως τὸ θαυμάσιο αὐτὸ πρᾶγμα θὰ μποροῦσε, μοῦ φαίνεται, νὰ ἐμπνεύσῃ ἕναν ποιητή, ὅπως ἐπάνω-κάτω καὶ τὸ πλοῖο ἐνέπνευσε ἐκεῖνον τὸν καιρὸ τὸν Ὁράτιο πού τοῦ *ἀφιέρωσε τοὺς γνωστοὺς ἑξοχους* στίχους... Λοιπόν, σᾶς ζητῶ νὰ ὑμνήσετε—ἢ ἔστω καὶ νὰ περιγράψετε ποιητικά—τὸ Ἀεροπλάνο. Μπορεῖτε νὰ τὸ κάμετε καὶ σ' ἕνα μόνο τετράστιχο, σὰν ἐπίγραμμα· μπορεῖτε ὅμως καὶ νὰ ἐκταθῆτε σὲ περισσότερα τετράστιχα, ἢ στροφές, πού νὰ ἔχουν τὸ πολὺ *20 στίχους* (*μικροὺς* ἢ μεγάλους, ἀδιάφορο).

Οἱ στίχοι σας, πάλι, μπορεῖ νὰ εἶναι ὁμοιοκατάληκτοι, κανονικοί· μπορεῖ ὅμως νὰ εἶναι κι' *ἐλεύθεροι*, χωρὶς ὁμοιοκαταληξίες, μὲ διάφορο *ἀριθμὸ* συλλαβῶν, μόνο μὲ τὸ ἴδιο μέτρο, τὸν ἴδιο ρυθμό. Μπορεῖ ἀκόμα τὸ ποιημά σας *νὰ εἶναι ποίημα* μόνο στὴν οὐσία του, ἀλλὰ νὰ γραφτῆ χωρὶς στίχους, στὸ πεζό — σὲ μιὰ ποιητικὴ καὶ κάπως ρυθμικὴ γλῶσσα—νὰ εἶναι δηλαδὴ ἕνα *πεζοτράγουδο*. Ἔτσι μποροῦν νὰ λάβουν μέρος στὸ *Διαγωνισμὸ κι' ἐκεῖνοι* πού τοὺς ἐμπνέει τὸ θέμα, ἀλλὰ δὲν τὰ καταφέρνουν μὲ τὴ στιχουργία. *Τίποτ' ἄλλο.*

Οἱ *κοινοὶ ὅροι* ὅλων τῶν Ἐκτάκτων Διαγωνισμῶν ὑπάρχουν στὶς προκηρύξεις τοῦ 33ου φυλλαδίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

286ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων αἱ ὁποῖαι θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια «Διαπλάσεως» ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ μέχρι τέλους Νοεμβρίου 1938.

Γίνονται *τρεῖς* Διαγωνισμοὶ Λύσεων τὸ ἔτος, *ἕνας κάθε τετραμηνία*. Ὥστε ὁ 286ος πού προκηρύσσεται σήμερα εἶναι τῆς Γ' Τετραμηνίας τοῦ 1938, ἤτοι Αὐγούστου, Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου.

Οἱ διαγωνιζόμενοι διαιροῦνται εἰς *δύο τάξεις*, τὴν *Μεγάλη*, ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω καὶ τὴν *Μικρή*, ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ κάτω.

Οἱ ἄλλοι ὅροι μένουν οἱ ἴδιοι ὅπως τοὺς ἔχει ὁ Ὁδηγός. Ὁ κυριώτερος εἶναι ὅτι οἱ λύσεις πρέπει νὰ γράφωνται στὸ ἰδιαίτερο χαρτὶ τῶν Λύσεων ἢ *λυσόχαρτο* πού πωλεῖται στὸ γραφεῖο μου. Ὅποιος θέλει λοιπὸν νὰ διαγωνισθῆ, πρέπει πρῶτα νἀγοράσῃ δυὸ δεσμίδες τέτοιο χαρτί. (Ἡ *δεσμὶς ἔχει ἀπὸ 18* φύλλα καὶ τιμᾶται δρ. 3,50 γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸ καὶ δρ. 5 γιὰ τὸ Ἐξωτερικό. Τὰ φύλλα πού θὰ περισσέψουν τὰ κρατεῖ ὁ λύτης γι' ἄλλο διαγωνισμό). Ἡ προθεσμία πού πρέπει νὰ στέλλωνται οἱ λύσεις εἶναι γραμμένη στὶς Ἀσκήσεις κάθε φυλλαδίου. Τοῦ σημεριοῦ π. χ. οἱ *λύσεις εἶναι δεκτὲς* ὡς τὶς 6 Σεπτεμβρίου. Ἔχουν λοιπὸν καιρὸ ὅσοι θέλουν, νὰ προμηθευθοῦν καὶ Ὁδηγὸ καὶ Λυσόχαρτο γιὰ νἀρχίσουν νὰ στέλλουν.

Βραβεῖα *θἀπονεμηθοῦν*, χωριστὰ σὲ κάθε τάξη, τὰ ὡρισμένα (βλ. Ὁδηγό).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 2 Αὐγούστου 1938

ΑΠΟ σήμερα, καθὼς βλέπετε στὴν ἀπέναντι σελίδα, ἀρχίζει νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Εὐκαιρία γιὰ ὅσους θέλουν νὰ διαγωνίζουντα καὶ στὶς Λύσεις. Τώρα μάλιστα πού εἶναι διακοπές, ἔχουν ὅλον τὸν καιρὸ νὰ λύνουν καὶ νὰ στέλνουν.—Πῶς σᾶς φαίνεται καὶ τὸ σημερινὸ δωδεκασέλιδο; Δὲν εἶναι ὡραῖο; Μόνο *«Νέα καὶ Περίεργα»* δὲν ἔχει γιατὶ τὰ ἔλαβα ἀργά. Σᾶς ἀποζημιώνει ὅμως αὐτὴ ἡ θαυμασία σειρὰ τῆς Μπεμπέκας πού ἀκοῦετ τὸ παραμύθι...

Λυποῦμαι γιὰ τὴν ἀποχώρησή σου, *Λευκοπυργιώτη*—βέβαια, προχωρεῖς στὴν ἐπιστήμη καὶ δὲν σοῦ μένει καιρός—ἀλλὰ παρηγοροῦμαι πού σὲ διαδέχεται ὁ *ἀδελφός σου κι' ἐλπίζω νὰ σοῦ μοιάσῃ*. Συγχαρητήρια γιὰ τὴν ἐπιτυχία στὶς ἐξετάσεις. Ἀνακοίνωσα στὸν κ. Φαίδωνα αὐτὰ πού γράφεις γιὰ τὴν προφορά. Ἔ, *βέβαια*, κι' οἱ ξένοι πού μένουν στὴν Ἑλλάδα, προσπαθοῦν νὰ μάθουν νὰ προφέρουν τὸ δέλτα μας, τὸ ρῶ μας καὶ τοὺς ἄλλους φθόγγους τῆς γλώσσας μας, ἄπως ὁ γερμανὸς καθηγητής σου. Εἶδες ὅμως *τί δύσκολα πού* τοὺς εἶναι; Κι' ἀκριβῶς γιατὶ τὰ φωνητικά τους ὄργανα δὲν εἶναι τόσο τέλεια ὰὰν τοῦ Ἕλληνα.

Δέν ἔχεις πολὺ δίκιο, *Ντανιὲλ Νταριέ*. Καὶ τὰ μαθηματικὰ χρειάζουνται στὰ κορίτσια, γιατὶ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ θὰ σπουδάσουν κάποιο ἐπιστήμες πού τὰ μαθηματικὰ *εἶναι ἡ βάση τους*. Κι' εἶναι *ὑποχρεωτικὰ* στὰ Γυμνάσια, γιατὶ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ξεχωριθοῦν τὰ παιδιὰ πού θὰ τὰ χρειασθοῦν μιὰ μέρα, ἀπὸ ἐκεῖνα πού δὲν θὰ τὰ χρειασθοῦν. Εἶναι ἀνάγκη λοιπὸν νὰ τὰ μελετᾷς καὶ σὺ ὅσο μπορεῖς, γιὰ νὰ μὴ σοῦ ρίχνουν στὸ ἑξῆς τὸ γενικὸ βαθμό σου. Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Τὴν Ἔκθεσή σου θὰ τὴ διαβάσω μὲ τὴ σειρά της καὶ θὰ σοῦ πῶ.

Ναί, *Κόκκινη Αὐτοκράτειρα*, εἶχες καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃς, ἀλλὰ πραγματικῶς μὲ ἀποζημίωσε τὸ «γράμμα—ἐφημερίδα» σου. Μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον διάβασα τὰ «φιλολογικά» σου — πού συμφωνῶ ἐντελῶς — καὶ ὅλα. Γιὰ τὸν προβιβασμό σου σὲ συγχαίρω, ἂν καὶ περίμενα *μεγαλύτερο* βαθμὸ μὲ τὴν ἀνάπτυξη, τὴν πραγματικὴ φιλομάθεια, καὶ τὴν «ψυχραιμία» ἀκόμα στὶς δύσκολες στιγμές, πού ἔχεις ἐσύ. Εἶδα καὶ πόσα σκοπεύεις νὰ κάμῃς τώρα τὸ καλοκαίρι, κι' ἐλπίζω, ὅταν θἀρθῆς κι' ἐδῶ, νὰ μὴν παραλείψῃς νὰ μ' ἐπισκεφθῆς γιὰ νὰ σὲ γνωρίσω.

Δὲν εἶχα χῶρο, *Κωττάκη*, καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἀπάντησα χωριστὰ στὸ γράμμα σου ἐκεῖνο· σοῦ εἶπα ὅμως νὰ μοῦ ξαναγράψῃς γιὰ νὰ σοῦ ἀπαντήσω, καὶ νὰ ποῦ τὸ κάνω σήμερα. «Συγγραφικὸ» ταλέντο δὲν ξέρω ἂν ἔχῃς· ἀλλὰ κι' ἂν ἔχῃς, ἡ περίσταση εἶναι τέτοια, πού πρέπει νἀκουσῃς τὸν πατέρα σου καὶ νὰ γίνῃς μηχανικὸς κι' ὄχι συγγραφέας. Αὐτὴ εἶναι ἡ συμβουλή μου. Περιμένω καὶ τὸ διήγημα.

Λευκὴ Καμέλια, ἔχω ὑπ'ὄψει μου τρία ὡραῖα γράμματά σου ἀλλὰ μ' αὐτὴ τὴ γραμματοπλημμύρα, ἐννοεῖς, μόνο στὸ ἕνα θὰ σοῦ ἀπαντήσω. Ὄχι δὲν μοῦ γράφεις καὶ τόσο ἀρκιά, ἀφοῦ σὲ μιοῦ χρόνο ἔχεις ἐννέα ἐκτενεῖς ἀπαντήσεις μου, καὶ μὲ τὴ σημερινή δέκα. Λίγοι ἔχουν τόσες. Ἔτσα νὰ πῶ πὼς ἐσὺ ἤσουν ἡ «φίλη μου» πού μοῦ ἔστειλε τὸ γαλλικὸ κείμενο τοῦ Διαγωνισμοῦ Μεταφράσεως ἐκ τοῦ γαλλικοῦ. Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα, ἀλλὰ πές στὴ νέα μου φίλη πὼς τὰ ψευδώνυμα πού προτείνει δὲν εἶν' ἐλεύθερα καὶ περιμένω ἄλλα. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, φροντῶ πὼς οἱ γονεῖς σου ἔχουν δίκιο καὶ δὲν πρέπει νὰ κάμῃς τίποτα... Ἀ παρ'ὀλίγο νὰ ξεχάσω νὰ σὲ συγχαρῶ πού στὸ σχολεῖο ἤρθες πρώτη.

Καὶ σένα Μέφιστε, σὲ συγχαίρω πού ἤρθες πρῶτος. Ἔκαμες καλὰ πού δὲν διαμαρτυρήθηκες γιὰ τὰ μαθήματα ἐκεῖνα πού ἐνόμισες πὼς σὲ ἀδίκησε ὁ καθηγητής. Δὲν θὰ εἶχε σημασία μισὸς βαθμὸς παραπάνω τὴ στιγμὴ πού ἤρθες πρῶτος. Σοῦ ἔστειλα 10 τετράδια. Στὴν ἐρώτησή σου ἀπαντῶ ὄχι· ὥστε γράψε τον κι' αὐτὸν κι' ὅσους ἄλλους *μπορέσῃς*. Σὲ περιμένω. Ἔχεις χαιρετισμοὺς κι' ἀπὸ τὸν κ. Φαίδωνα.

Λύρα τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐνέκρινα, καθὼς θὰ εἶδες, καὶ νέο δικό σου καὶ τῆς ἀδελφῆς σου. Πές της πὼς περιμένω τώρα νὰ μοῦ γράψῃ καὶ ἡ ἴδια· ὀκτὼ χρονῶ; δὲν εἶναι καὶ μικρή... Καὶ στὶς δυὸ ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ ναί. Καλὴ διαμονὴ στὸ χωριό. *Ἀπὸ ἐκεῖ ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς* συχνότερα.

Πάλι καλά, *Φραγκίσκε Ἰωσήφ*, πού προβιβάσθηκες μὲ 16 κι' ἤρθες τρίτος στὴν τάξη σου μ' ὅλη τὴν αὐστηρότητα πού θέτει κράτησε φέτος στὸ σχολεῖο σου. Ἐγώ, νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, προτιμῶ ἕνα λίαν μὲ αὐστηρότητα παρὰ ἓν' ἄριστα μ' ἐπιείκεια. Εἶναι πολὺ ὡραῖα στὸ νησὶ *ποὺ* μετατέθηκε ὁ μπαμπάς κι' εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ σοῦ ἀρέσει. Περιμένω τὶς πρῶτες σου ἐντυπώσεις. Γιὰ τὴν *Ε. Α.* δὲν θυμοῦμαι ἀλλὰ μπορεῖ νὰ εἶναι κι' ἀντιγραφὲς ἀπὸ τὴ Σελίδα αὐτὰ πού δημοσιεύει ἀ' ἄλλα περιοδικά.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ μεγάλο σου γράμμα, *Λιχουδίτσα*. Καὶ πρῶτα-πρῶτα συγχαρητήρια γιὰ τὸν προβιβασμό, καθὼς καὶ σ' ὅλες τὶς «Ἀτθίδες» πού πέρασαν. Εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸ Σύλλογό σας, γιατὶ τὴν ἀρχὴ πού ἔκαμε τὴν θεωρῶ καλὸ οἰωνὸ γιὰ τὸ μέλλον. Δέν παραξενεύομαι πού σοῦ ἀρέσουν οἱ διαγωνισμοὶ τοῦ σχολείου, ἀφοῦ μελετᾷς ὅλο τὸ χρόνο καί, στὸ τέλος, σοῦ φτάνουν δυὸ ὧρες γιὰ κάθε μάθημα. Περιμένω τώρα γράμμα σου ἀπὸ τὴν ἐξοχή.

Μεγάλη ἡ γραμματοπλημμύρα καὶ πρέπει νὰ σταματήσω ἐδῶ. Σ' ὅσα γράμματα ἔχουν κάποια ἐρώτηση, κάποια ἀπορία, ἀπαντῶ σύντομα στοὺς Ἀσκησομούς. Τἄλλα θὰ τἀναφέρω ἁπλῶς ἐδῶ.— *Συμπηγήρι*, *Γαβριά*, *Νίκη*, *Πανζουρίσμέ*, *Ὑδραϊκὸ Κῦμα*, *Κυματίζουσα Κυανόλευκε*, *Ὀλυμπιονίκη*, *Ἄρη*, *Λίλυβελ*, *Περάϊδα τοῦ Δάσους*, *Δόκε τῶν Βαράθρων*, *Δόνιφαν*, *Μιράντα Στρογγύλη*, *Μάγισσα Λαλέγκα*, καλά μου παιδιά, πολλὰ εἶχα νὰ σᾶς πῶ, ἀλλὰ δὲν ἔχω τόπο. Ὅταν μοῦ ξαναγράψετε, ἐλπίζω.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Τί νὰ γράψω» τῆς *Τάμ-Τάμ*. Πολλὰ κομμάτια ἔχουν δημοσιευθεῖ ὡς τώρα μὲ τὸ ἴδιο θέμα. Ὡραιότερο *θἄπρεπε* νἄταν τὸ τελευταῖο· ἀλλὰ αὐτὸ τῆς *Τάμ-Τάμ* ὀστερεῖ μπροστὰ σὰ πολλά. Ἤθελε περισσότερη σύρεση, ἀνάπτυξη, νοστιμάδα. Θὰ δημοσιευόταν μόνο ἂν ἤσαν τὸ πρῶτο μ' αὐτὸ τὸ θέμα.—«Κάποιο παιδὶ μονάχο» τοῦ *Μπετόβεν*. Ὁ διάλογος θὰ ἔφτανε. Πρέπει νὰ συντομευθοῦν οἱ περιγραφές, νὰ περιορισθοῦν στἀναγκαιότατα, καὶ προπάντων νὰ λείψουν οἱ λυρισμοὶ καὶ οἱ ποιητικὲς παρομοιώσεις πού δὲν ταιριάζουν μὲ τὸ θέμα. Πρέπει νὰ γίνῃ λιτό, ἁπλό, αὐστηρό, ἀπέριττο. Ἔτσι μόνο θὰ εἶναι κι' ὡραῖο. Ἂς τὸ ξαναγράψῃ ὁ *Μπ.*, ἀφοῦ μάλιστα φαίνεται νὰ τὸ ἀγαπᾷ τόσο.—«Θρανία» τοῦ *Κατασκόπου 33*. Τόσο κοινὸ θέμα ἔπρεπε νἄχῃ ἐξαιρετικὸ γράψιμο. Δυστυχῶς, εἶναι ἀσύμμετρο, ἀκατάστατο, ἀκατασκεύαστο. Ἀπὸ τὸ ἕνα πετιέται στἄλλο, χωρὶς νὰ κρατῇ μιὰ σειρά, μιὰ γραμμή! Μὲ πολλά, μὲ γενναῖα σβυσίματα στὸ μεταξύ, κάτι θὰ γινόταν. Ἀλλὰ γιατὶ νὰ τὰ κάμω ἐγώ; Ὁ Κ. *33* μπορεῖ νὰ ξαναγράψῃ τὸ κομμάτι του.—«Προσμονὴ» τοῦ *Ἀρκάδος*. *Καλὸ ἀλλ' ἀπαισιόδοξο*. Ἡ χαρὰ ἔρχεται τόσο εὔκολα στὰ παιδιά! Θὰ γελοῦσαν ἂν διάβαζαν αὐτὲς τὶς μάτσιες κι' ἀπελπιστικὲς ἐπικλήσεις.— «Ὄνειρο» τῆς *Λαΐδος Μπροῦνι*. Δὲν εἶναι ἄσχημο, ἀλλὰ τὸ ἀπορρίπτω ἐπειδὴ προτιμῶ τὴ «Χήνα». Ὡστόσο ἡ *Λ.Μ.* μπορεῖ νὰ μοῦ τὸ στείλῃ πάλι, γραμμένο κάπως καλύτερα καὶ συντομευμένο.—*Θὰ ἐξακολουθήσω.*

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Κεφαλλωνίτικο Ἀκραγιάλι, κ. (ΑΣ). Κρινάκι τοῦ Γιαλοῦ, κ. (ΡΡ) Ἀθηναῖος, ἀ. (!!!). Εὐωδία Ρόδου, κ. (ΣΜ). Ἴβυκος, ἀ. (ΜΧ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Λαΐς Μπροῦνι, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ν. Οἰκονομάκην*. δημοδιδάσκαλον (*πολὺ καλὴ ἡ ἔκθεση* τοῦ μαθητοῦ σας· δυστυχῶς πολὺ μεγάλη, εἶναι ἀδύνατο νὰ δημοσιευθῆ στὴ Σελίδα Συνεργασίας) *Ζακυνθινούλαν* (συγχαρητήρια γιὰ τὸ βραβεῖο τοῦ σχολείου, ἐπίσης γιὰ τὸ ἐνδεικτικὸ τοῦ Ὀθείου· ἀ, ἐγίνες καὶ προσκοπίνα; μπράβο!) *Κατάσκοπον 33* (ἐδιάβασα μ' ἐνδιαφέρον τὸ γράμμα σου, ἀλλὰ πάλι δὲν *ὑπάρχει τόπος γιὰ ἐκτενῆ ἀπάντηση*· δὲν πειράζει, ἀφοῦ θὰ μοῦ γράψῃς κάθε ἑβδομάδα...) *Ἰορδάνην Φωτιάδην* (χαίρω πού εἶσαι εὐχαριστημένος· θὰ μοῦ γράψῃς ἑβδομὰ κι' ἀπ' τὸ χωριό· μὰ δὲν θὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο;) *Δοξασμένο Ἀκρωτήρι* (βραβεῖο ἔστειλα· εἶδα τί ὡραῖα περνᾶς στὸ Ξυλόκαστρο) *Κατέφανον τῆς Δόξης* (συγχαρητήρια γιὰ τὸ βραβεῖο τοῦ σχολείου· περιμένω γράμμα σου ἀπὸ τὴν Κέρκυρα) *Μωραΐτικο Σταρύλι* (τὸ ἀνέβαλα γιατὶ εἶχα σπουδαιότερα· πάντα ὅμως λογαριάζω νἀναδημοσιεύσω κάποτε καὶ τὸν «Μικρὸ Δρόδο») *Μύρραν Ἀλόην* (εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα) *Ροδοβαμμένην Αὐγούλαν* (λύσεις ἔλαβα· Μ. Μυστικὰ ἔστειλα) *Ραφαὴλ* (νὰ πάρῃς μέρος καὶ στὴν κίνηση πραγματικῶς, ἔχεις μεγάλη κλίση καὶ προβλέπω πὼς ἐσὺ θὰ εἶσαι ὁ μέλλων σκιτσογράφος μου· ὄχι ὅμως ἀπὸ τώρα πρέπει νὰ γυμνασθῆς ἀκόμα· ὡστόσο σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν προσφορά!) *Ἀστρον τῆς Αὐγῆς* (λυπήθηκα πού δὲν σὲ εἶδα, ἀλλὰ ἐλπίζω ἀλλοτε· Π. Πνεύματα, γραμμένα σὲ ἁπλὸ χαρτί, μπορεῖς νὰ στέλνῃς ὅσα θέλεις·) *Θεόδωρον Μάρκελλον* (χαίρω πού μπαίνεις στὴν κίνηση· λύσεις ἔλαβα· 27ο φυλλάδιο ἔστειλα· γράφε μου·) *Παῦλον Χάκαν* (ἔστειλα 8 τετράδια· περιμένω καὶ ψευδώνυμο·) *Ἔνδοξον Βυζάντιον* (ὄχι, ἡ προθεσμία πέρασε· ὅταν θὰ προκηρυχθῆ νέος Διαγωνισμός—τὸν Ὀκτώβρη ὑποθέτω—θὰ μοῦ ξαναστέλῃς αὐτὲς τὶς *Ἀσκήσεις* μαζὶ μὲ ἄλλες πού θὰ κάμῃς στὸ μεταξύ·) *Ροζελάντιαν* (συγχαρητήρια γιὰ τὸ 19· περιμένω τώρα καὶ τὰ «πολλὰ» κι' ὄχι πιὰ σὰν κομήτης...) *Δοξασμένο Νησί*, *Ἴρμαν*, *Ἀμάραντον Δόξαν* κτλ. κ.λ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Ἰουλίου θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ νέου 286ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Βλέπε προκήρυξιν εἰς τὴν σελ. 322. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 6 Ὀκτωβρίου.

472. Δεξίγριφος

Ἕνα γράμμα
Κι' ἕνα σχῆμα
Γεωμετρικὸ τά ἑνώνεις
Καὶ μιὰ νῆσο
— Νὰ βοηθήσω ; —
Φίλε λύτα, φανερώνεις.

Μερσεντὲς

473. Συλλαβόγριφος

Κάποια νότα τά ταιριάζει.
Μ' ἕνα πράμμα. . . μυτερό,
Καὶ θαλασσινὸ ποὺ μοιάζει
Μὲ μικρὸ ἀστακὸ θωρῶ.

Δόνιφαν

474. Μεταγραμματισμὸς

Βγάλε σῖγμα, βάλε κάππα
Μάπορία γιὰ νὰ ἰδῆς
Στρατηγὸς νὰ γίνῃ ἀρχαῖος
Κάποιος ἄνδρας τῆς Γραφῆς.

Μόννα Λίζα

475. Αἴνιγμα

Σὰν κλωστή, μπορεῖ νὰ δέσῃ,
Ἂν τὸ θές, τὸ ἀρσενικό μου.
Στοῦ προσώπου σου τὴ μέση
Βρίσκεται τὸ θηλυκό μου.

Μόννα Λίζα

476. Κρυπτογραφικὸν

1234567890=Περίφημος πόλις.
2321607 =Στήριγμα, προστασία.
39646 =Ἀρχ. βασιλεύς.
4587046 =Στρατιωτικὸν σῶμα.
57846 =Ὀρυκτόν.
67046 =Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
78646 =Μέρος δενδρόφυτον.
87346 =Πτηνόν.
90237 =Χρονικὴ μονάς.
07317 =Ὄνομα γυναικεῖον.

Δόνιφαν

477. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου, τὰ δὲ τρίτα γράμματα πόλιν τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος :

1, Νεοέλληνα ποιητής· 2, Μέγας ὁμηρικὸς βασιλεύς· 3, Χώρα τῆς Βουλγαρίας· 4, Ἑρπετόν· 5, Προϊὸν τῆς ἀμπέλου.

Νηρηΐς

478. Φωνηεντόλιπτον

τ-χν-ρχν-χ-κ-τλς

Μερσεντὲς

479. Γρῖφος

η
ἦν η η
μ
βωλ η η
η

Σίφουνας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 21.

266. Ὄπιον (ὁ, πῦον).— 267. Πάρις (πᾶ, ρὶς).—268. Γνώμων- ἀγνώμων — 269. Πῆξις-τῆξις.

270. Α
ΟΤΙ
ΜΕΛΑΝ
ΡΟΔΑΝΟΣ
ΚΑΜΤΣΙΑΚΑ

271. ΦΕΡΑΙΟΣ (ἔαρ,ροιά,Ἄρειος, ἱερός, ὄφις, Σέρραι).—272. *Δικαιοσύνην ἄσκει ἔργῳ καὶ λόγῳ.* (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχον λαμβανομένων ἀνὰ δύο γραμμάτων ἐξ ἑκάστου ἐναλλάξ).— 273. ΠΕΤΡΟΣ (Π-ήλιον, Ἔ-δεσμα, Τ-έρπω, Ρ-όδος, Ὀ-βολός, Σ-άπων).— 274—278. Ἄδανα, Δανία, ἀηδών, Δανάη, Διώνη.—279. *Ἔσω ἤρεμος εἰς τὰς συμφορὰς* (ἐς, ο ἦρ, ἐμός, εἰς τᾶ σύν, φ' ὁρᾶς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΔΗ'— 641]

«Ἀτθίδες», οἱ ψυχρολουσίες πάντα εἶναι εὐχάριστες τὸ καλοκαίρι.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΤΕΡΩΝ

[ΔΗ' 642]

Στέφανε τῆς Δόξης καθῆμένε Ἀριστόβουλε, μόνον ἐπειδὴ ἤσουν. . . πρόεδρος στέλνεις θερμοὺς χαιρετισμούς ??

Κατάσκοπος 33 - Ντέτεκτιβ Φάντασμα

]ΔΗ'— 643]

Ὄσιρι, Βασιλεῦ τοῦ Χιοῦμορ, γιατὶ δὲν ἀπαντᾶτε ;

Βασίλισσα τοῦ Χιοῦμορ

[ΔΗ'—644]

Ράδιο-Ἑλλάς, θυμᾶστε τί ὥραῖα περάσαμε τὴν Πέμπτη στὸ Ἑλληνικό ;

Ντανιὲλ Νταριέ

[ΔΗ'— 645]

Γκλόρια, συγχώρα τὸ μολύβι. . . Ἁπλὴ Καρδιά. . . κάνεις νάνι ; ; Ὄσιρι, θὰ πληρώσῃς διπλὴ τὴν καθυστέρησή! Λεβλά, τί γίνεται ἡ Ἰσταμπούλ ; Ταγκολίτα, ἐπείσθης ; Σὲ περιμένω. Λένα, τὸ σοβαρὸ δὲν σοῦ πάει (;;) *Εὐάννα*

[ΔΗ'—646]

ΜΟΝΟΝ ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ μπερδεύω μιὰ καλή μου φίλη,δηλῶ ὅτι δὲν ἔχω οὐδεμίαν διπροσωπείαν. (Διάπλ. ΒΕΒΑΙΟΤΑΤΑ). *Κάθριν Ἀρβανέσκου*

[ΔΗ'— 647]

Ἀδόλφε Βόλμπρυκ: Γιὰ τὴ μεγάλη σου ἐπιτυχία ! στοὺς ἀγῶνες δευτέρας κατηγορίας θερμὰ συγχαρητήρια !

Ὑδραιόπουλο

[ΔΗ'—648]

Ἐξακολουθῶ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν μὲ ὅλους-ὅλες. Δ/σις : [ΔΗ—470].

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

]ΔΗ'— 649]

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Δ|σις : Ἀναστάσιον Ἀλεξανδρόπουλον, Σταυροπήγιον Εὐρυτανίας.

Ἄστρος Γλάρος

[ΔΗ' — 650]

Βασίλισσα Νεφερτίτι, μένω στὴν Ἀθήνα· ἐσύ ; Ἡ Δ|σίς μου : Λευκωσίας 14. Ποία εἶναι ἡ δική σου ; Γράψε μου.

Μικρὴ Βασίλισσα

ΔΗ'— 651

Ἡ πρόεδρος *Περίδου* βασιζομένη εἰς τὸ *περίφημο* λεξικὸ καὶ θελήσασα νὰ ἀποκαλύψῃ τοὺς *Ἀστέρας*, φυσικὸ ἦταν νὰ ἀποτύχῃ, διότι οὔτε Ἀδόλφος Βόλμπρικ=Βέρης, οὔτε Βίλλυ Φρίτς=Σαχίνης (Διάπλ. *Βεβαιότατα*). Ἡ. . . μεγάλη ἀποκάλυψις. . . μᾶς ἐξάλισε, ὥστε δὲν μπορέσαμε νὰ τὸ διαφεύσουμε στὸ προηγούμενο φύλλο. Πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν ὅλων τῶν ἀντιπάλων μας.

«ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΤΕΡΩΝ»

[ΔΗ'— 652]

Γ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ «ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΩΝ». Ἐρώτησις : «*Ποιὸ κομμάτι* (παῖζ ἢ ποίημα) *στὴ Σ. Σ. Σ. σᾶς ἄρεσε περισσότερο* ἀπὸ τὰ δημοσιευθέντα τὸ 1938 ;» Ἀνώτατον ὅριον ψήφων γιὰ τὸ ἓν κομμάτι τρεῖς. Γιὰ καθένα ψῆφο μία δραχμή. Θὰ βραβευθοῦν οἱ δύο πρῶτοι-ες, τὰ κομμάτια τῶν ὁποίων ἔλαβον τοὺς περισσότερους ψήφους, καὶ οἱ δύο ἐπιτυχέστερον ψηφίσαντες. Προθεσμία *δίμηνος*. Βραβεῖα *πρωτότυπα !* Διεύθυνσις [ΔΗ'—316). Περιμένουμε ὅπως πάντα ἀθρόα συμμετοχή.—«ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΔΗ'— 653]

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ. Βραβεῖα Εὐάννα καὶ Βασίλισσα Νεφερτίτι. Τὰ ὑπερτριάκοντα διαπλασόπουλα ἄτινα ἔλαβον μέρος, πολὺ-πολὺ εὐχαριστῶ.

Κατάσκοπος 33

[ΔΗ' 654]

Λίτσα, ἔλαβες γράμμα μὲ γραμματόσημα ; Γιατὶ δὲν μοῦ ἀπαντᾷς ;

ΓΛΕΝΤΖΕΣ

[ΔΗ'— 655]

Ἐπειδὴ αἱ κεραμίδες τῆς ταρατσοσκεποῦς οἰκίας μου, δὲν μὲ ἀρκοῦν διὰ νὰ στείλλω εἰς τὸν Κυρίαρχο Διαπλασοκόσμου—*μανιώδη* συλλέκτη αὐτῶν—θ' ἀναγκασθῶ νὰ δανεισθῶ ἀπὸ τὴν Κεριμὰν ποὺ κάνει συλλογή ! ! Εἰς τὸν κεραμοπληχθέντα εὔχομαι ταχεῖαν ἀνάρρωσιν, οὖσαν ὅμως περιττήν,διότι εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν θέλει ὑποκύψει ! ! !. . .

Ὑποπλοίαρχος Κρίστιαν

[ΔΗ'— 656]

Λευκὴ Καμέλια, αὐτὸ *στοὲ* δὲν τὸ περίμενα. Κρίμα σου !

Μιχαὴλ Στεργκώφ

[ΔΗ'—657]

Ράο-*Ράμα* θέλεις σώνει καὶ καλὰ συνάντησή ; ; !

Πανζουρλισμὸς

[ΔΗ'— 658]

Διαπλασόπουλα, παρατείνομεν τὸ Δέκαθλον ἐπὶ δίμηνον."Αν λάβωμεν ἄνω τῶν ἑκατὸν ἀπαντήσεων αὐξάνουμε πολὺ τὰ βραβεῖα.Ὑποστηρίξατε ! !—ΡΑΔΙΟ-ΕΛΛΑΣ

[ΔΗ'— 659]

Εἰσβάλλων μετὰ πατάγου, προκαλῶ πάντας. Πάντα ἐπιχειροῦντα θίγειν ὑφηλήν μου προσωπικότητα καταβαραθρόνω.

Ἀθηναῖος

[ΔΗ'— 660]

Βίλλυ Φρίτς, Φρέντερικ-Μάρς καλὰ θὰ κάνετε νὰ μὴ μιλᾶτε ὅταν ΔΕΝ ΞΕΡΕΤΕ. *Ντανιὲλ Νταριὲ*

[ΔΗ'— 661]

Ἂν καὶ δὲν θεωρῶ εὐγενικὸν τὴν ἀποκάλυψιν φευδωνύμων, θὰ ἀναγκασθῶ ΑΝΤΑΠΟΔΙΔΩΝ νὰποκαλύψω ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΥΣ. Μὴ νομίζετε ὅτι δὲν σᾶς γνωρίζω,μικρά μου.—*Κερκυραῖκὸ Διαβολάκι*

[ΔΗ'— 662]

Ἐυπνητήρι, τὸ ἑνωτικὸ μεταξὺ τῶν δύο φευδωνύμων τυπογραφικὸ λάθος. Μὴ νομίζεις ὅτι ἐπιχείρησα νὰ σὲ ἀποκαλύψω. Καὶ τώρα ποὺ ἐξηγηθήκαμε φίλοι ;

Μαντὰμ Ντὲ Στὰλ

[ΔΗ'—663]

Ζακυνθινούλα, εὐχαριστῶντας γιὰ τὰ εὐγενικὰ συγχαρητήριά σου, σὲ συγχαίρω καὶ ἐγὼ ὁλόθερμα.

Στέφανος τῆς Δόξης

[ΔΗ'— 664]

Δύο Διαπλασόπουλα : Ὁ *Βίλλυ Φρὶτς* καὶ ὁ *Γελαστὸς Ἀντιπλοίαρχος*, συναδελφωμένα, περνοῦν θαυμάσια ὀλίγας θερινὰς ἡμέρας στὸ *Κιάτον*, διοργανώνοντας διαφόρους ἐκδρομὰς εἰς τὰς πλησίον ἐκεῖ πόλεις.

[ΔΗ'— 665]

Σύλλογοι Βόλου,Χίου, Κων)πόλεως κλπ. Ἀνοικτόκαρδοι, Κατάσκοποι, Ἀστέρες, Νεανικὴ Δράσις, Τρελλοπαρέα, Ἀμαζόνες, Ἀπένταροι, Ἀτθίδες, Ράδιο-Ἑλλάς, Διαβολόπαιδα, Ἀήττητοι, κ. ἄ., περιμένω καὶ τὴν δικήν σας ἐγγραφήν, στὸ «ψηφοδέλτιο». ΤΑΓΚΟΛΙΤΑ

[ΔΗ'— 666]

Προκηρύσσομεν μηνιαῖον τρίδραχμον διαγωνισμὸν ἠθοποιῶν. Βραβεῖα ἐκλεκτά. Γράψατε : Καν Ἀρετὴν Ἀνδρέου, ὁδὸς Ἁγίας Ζώνης 11, Ἀθήνας,διά :

Ὀρεσιβία—Διάνα

Τύποις Σεργιάδου